

Jocs Florals

- - - - -

Facultat de Traducció i d'Interpretació

Facultat de Filosofia i Lletres

Facultat de Ciències de l'Educació

amb el suport de la

Unitat de Dinamització Comunitària

UAB

Universitat Autònoma
de Barcelona

JOCS FLORALS 2019

FACULTAT DE CIÈNCIES DE L'EDUCACIÓ
FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES
FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

AMB EL SUPORT DE DINAMITZACIÓ COMUNITÀRIA

ABRIL 2019

CATEGORIES

CREACIÓ - MICRORELATS	5
CREACIÓ - POESIA O HAIKU	9
CREACIÓ - RELAT BREU	23
TRADUCCIÓ	59

CREACIÓ

MICRORELATS

NO HAY SESIÓN

JÚLIA RON SOTO

FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

Tan misteriosamente como apareció, se cierra, y esta vez es para siempre. Dentro se escucha el eco de un aleteo y, de nuevo, el ensordecedor ruido del silencio. El sol de la sala ya solo ciega con su parpadeo irregular, dificultando el vuelo a las aves migratorias. La noche ya solo se oye en el chirrío del telón. Mirlos, halcones y águilas huyeron. Pero todavía queda quien se aferra al nido: la ilusión de otra golondrina encerrada en el coliseo. Lo hemos convertido en una jaula para pájaros.

Las puertas de este teatro tampoco abrirán la siguiente primavera.

MONOSIL·LÀBIC. HOMENATGE A PERE QUART

MARIONA MASSIP I SABATER

FACULTAT DE CIÈNCIES DE L'EDUCACIÓ

Un nen, un vell i un ruc. Amb pas ferm, van junts.

I el ruc, que cau.

I el nen, que veu el roig del nas del ruc, ple de sang.

- Quin mal, el nas!

- Quin mal, el ruc! – fa el crit del vell.

I el ruc no es plany. El nen cull tot el que cau al sòl: un tros de pa i un pot de mel. I un xic de sal, i un poc de vi i un poc de llet.

I el vell, que mou el cap i veu el cel, i veu el verd i veu la vall. I sent el mar.

I prem el nen i fa un nou pas. I riu al ruc, que ja és dret.

No hi ha mar, al lloc on van. Qui sap si hi ha bosc, o neu o pins o vent o llacs.

Doncs van ben lluny. On no hi ha mar, hi ha un xic de sort. I un poc de pau.

EMBUDO EN ESPIRAL

CARLOS VAIO LÓPEZ

FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

Volvió para buscarla. Abrió una puerta, luego otra, y otra más. No recordaba que hubiera tantas, y tal vez no las había. Llegó a un foso, cruzó el puente, trepó un muro y continuó. El tiempo era un embudo, y la noche, una espiral. Escaleras que descienden, pasillos que se estrechan, ventanas que decrecen... Un murmullo taciturno le envolvía; susurros de unas sombras que también fueron su sombra. Y al final solo un espejo. Volvió para buscarla y se encontró; volvió para buscarla y se perdió.

CATALINA FERNÁNDEZ UTIEL

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

El proceso de selección era extremadamente sencillo: una breve entrevista... ¡y ale! En menos de veinte minutos tu destino ya estaba decidido.

Con suerte, conseguías tu anhelado final feliz. Sino... bueno, a intentar disfrutar de la eternidad como villano. Eran tiempos difíciles, y para muchos aquella era la única salida, aunque por desgracia era bien sabido que las irregularidades estaban a la orden del día y cuestiones como el físico aún se valoraban.

Por eso a nadie le sorprendió cuando el lobo tampoco tuvo suerte. Al leer los pormenores de su papel fue a buscar a la protagonista, y al verla tan pequeña e inocente no pudo evitar que se le quebrara un poco la voz:

- Perdona, Caperucita. Quería ser el bueno, pero ya sabes, estamos en crisis.

L'ESTIMAOCCELLS

CLÀUDIA MONRABÀ I PADRÓS

FACULTAT DE CIÈNCIES DE L'EDUCACIÓ

El pagès va començar a despertar-se amb música clàssica, clàssica de la de veres, d'aquella que només s'escolta en el cor del bosc pel millor matí de primavera.

Mai va saber que el seu espantaocells, carinyós com ell sol, sentia que aquesta feina tan solitària el consumia i, abans que acabés amb ell, havia pres la decisió d'acabar amb el seu nom: no espantaria mai més a ningú; estava convençut de donar amb la manera de poder ser feliç vigilant el camp. Aquell dia va deixar clar que la seva etimologia no el definia més: aquell dia, lluny de fer mala cara als ocells, va demanar-los si us plau que no endrepressin l'arròs del camp que tant cuidava.

I mentre l'estimaocells va aconseguir ser feliç, el pagès estava cofoi, el camp creixia xiroi i els ocells, en comptes d'arròs, menjaven anís.

LA DONA QUE XERRAVA PELS DITS

CLÀUDIA MONRABÀ I PADRÓS

FACULTAT DE CIÈNCIES DE L'EDUCACIÓ

Conec a una dona que té una habilitat especial per xerrar pels dits. Pot escriure un llibre d'allò que més t'estimis i quedar-se curta. El problema, però, és que mai ningú té temps per llegir-la.

I és que llegint, el paper pesa i el coll se'n ressenteix: res més còmode que escoltar. Però ella el que vol és escriure. Escriure, escriure i seguir escrivint. Per això ja fa temps prengué una decisió: no parlaria ni escoltaria, s'oblidaria de com fer-ho. Cregué que així les persones es veurien obligades a llegir-la. Ella complí: s'oblidà de parlar i d'escoltar. El problema fou que la gent, lluny de voler llegir els seus dits, preferí oblidar-se de la dona. I, un cop te n'oblides a voluntat, no et torna més a la memòria. Ara, tot allò que li queda és xerrar en concursos literaris per ser escoltada.

CREACIÓ

POESIA - HAIKU

FORA DE JOC

MAR CHAVARRIA MARTÍ

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Acaronava els seus cabells daurats de jove
i m'era inevitable viatjar, transportar-me a
la tranquil·litat d'un migdia assolellat
que semblava que mai es pogués interrompre:
una terrassa, el piu-piu dels moixons,
el vent del Sud, un cafè amb llet i una cigarreta.

Una cigarreta mal apagada
que començà a calar pel meu interior
i un altre cant ja no tan simètric i esfereïdor
em despertà de la meua utopia també uniforme.

S'encengué l'alarma d'incendis
que constipà de cop l'ambient.
Un crit desesperat m'alliberà
del parabrises de llàgrimes: "Corre!".

Un dels bombers començà a picar
a la porta del tòrax
mentre a la caporal
el foc li féu bossa i l'aigua l'encongí.

Com aquell vaixell de plàstic que sura
en la banyera del mar Adriàtic
un assossec luxós també li fou interceptat
per un ditxós so repetitiu i aclaparador.

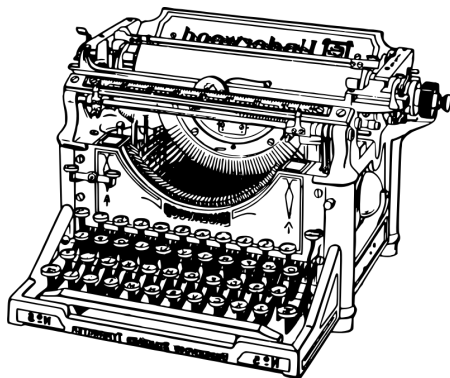
Aquest, però, provocat per mi mateixa.
Un altre crit. Insegur i dubtós,
que arribà fins a l'altra punta del món.
Li havia promès.

Li havia promès a ma mare.
Per mínima que fos l'espurna
i encara que el contrari
no suposés una foguera
i encara que es quedés
en un desert sec, però viu.

I entre aquella arbreda morta
tragué el cap una flor roja
que alguns anomenaren
esperança d'uns quants dies.

D'ençà que érem menuts
valoren cadascuna de les nostres accions.
Pares, mares, germans, parents, entrenadors,
caps, jutges, caporals... fins i tot àrbitres.

Però allò que no sabia
la meua àrbitra era que
estava en fora de joc.

HALF EMPTY BOTTLE

CRISTINA CASARES MUÑOZ

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

He kisses your cheek. With his knuckles.
Promises that die faster than soap bubbles.
He slams the door, disappears in a hurry.
Then you run outside screaming "I'm sorry!"

No mom, it's not going to be alright.
Please, do not justify the fight.
We'll find somewhere to sleep tonight,
but just let him go away this time.

I'm not sure if it's love but surely it's violence.
You need to speak out, there's poison in silence.
He's treating you like you are nothing but garbage.
You just can't keep doing this devil's bargain.

The galaxy of bruises drawn in your body
is hidden so you won't have to explain nobody
that you share a house and bed with a monster
who's sucking your life and touching your daughter.

'Cause mom, some nights he comes to me,
says "This is how it's gonna be:
we'll play a game and you'll shut up.
Don't mind your mom, she's throwing up."

It's pure alcohol what runs through your veins.
I wonder if that's how you deal with the pain.
Don't drown yourself in a bottle of rum.
Let's go pack our things, hold our hands and run.

CHARNEL-HOUSE OF BLOOMING FLOWERS

ANDREA QUINTANO BENÍTEZ

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Mournfully, the chains of yours caress the green path,
Following the naive steps you used to leave behind.
Surrounded by birds whose embracing chants help me remind,
Your very pleasant voice which kept me out of wrath.

Never-ceasing distress now haunts the time of mine,
Abiding tears stain the place your soul lingers calm.
Inside the charnel-house, your body feels no harm,
Rotting as well as unable to love nor whine.

The voices call my name in the middle of the night,
Dragging me onto the search of my beloved one.
Within the tombs, evil has already been done,
Folks brag about witnessing ghosts after twilight.

Vision of light, make this painful farewell last,
Crafter of heavenly hopes and dreams above all.
Sprawl out over the blooming flowers, blissful call,
Never release me from this sweet spell you once cast.

AUTUMN LEAVES

ANABEL AGUDO QUIÑONERO

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Red and yellow shapes
Everything has been dragged down
Fallen in despair.

Ocher covered lands
All eyes looking at the ground
It's consuming us.

Crimson-like wings, fly
But soon breeze will come colder
Because autumn leaves.

LIKE LOTS OF LITTLE SNOWFLAKES

TABEA SPRINGER

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

You'd love to live long.
-In general, you do.
Still life is so short.
-In relation to everything.
Life is a miracle.
-But everyone lives.
Life is so beautiful.
-But still you do cry.
Life is so wonderful.
-But still you despair.
Life is a present you never, ever appreciate.
-So why call it life, if it will end?

DESEO DEL SINGULAR INDETERMINADO

ALEXANDRA CABALLÉ JIMÉNEZ

FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

Me despierto, casualmente y sin necesidad,
y al creer determinarme, confieso que soy nueva.
En lo que espero, ya no interfiere el esperar
y el tiempo, se deshace eterno.
La voluntad, antaño deseosa de querer,
se interpreta a sí misma innecesaria,
es por el sientto, ha dejado de ser fiel
y sin embargo aún se acoge la palabra.
Los colores, ya no yacen encerrados,
en ellos, se halla el infinito.
Las formas se quebrantan al placer
y el tacto, atiende sin el cuerpo.
Es ansia y solo ansia
de desearlo todo.
¡Un ansia más ansia!

Ya no hay un tú y es hermosa tu apertura,
ya no hay un soy y es perfecta esta batalla.
Ha dejado de moverme una fuerza
que triplica mi masa, movimiento soy,
sin algún choque aún sentirme fija.
Sin saber cómo hablar o hablarme,
estoy transformada en dictado.
No caigo en sentirme, no caigo,
soy precipitante de algún ser
que nunca es porque pasa,
pasó en partirse, trozos alternes
en fugaces lugares inútiles de utilidad.
Y sin embargo, es el ansia y solo el ansia
que al desasirlo todo,
metamórfica es, indiscursiva!

ROMBO CONGELADO

ALBA ORTIZ GONZÁLEZ

FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

Cicatrices cosidas bajo la hoguera
Todos metidos en la madriguera
Me pregunté
¿Qué es lo más resistente en la naturaleza?
El frío fue mi respuesta.

-1°C Empezamos a formarnos
Cristal congelado por vapor helado
Residente del aire y limpiamente alienado
Fluctúa dirigente temperatura
Caemos hasta modelar hielo

-6°C Columnas generamos
Fortaleza de gran iceberg
Natural y puro queremos ser
Hiberna lo que desees en mis brazos
Te presento mis humildes abrazos
Pese a ser lo más duro en la faz terrestre
Recordemos que la fragilidad también es concurrente

-15°C dentritas estelares creamos
Determinados por el patrón del cielo
Rompamos este esquema
Saliendo de esta maldita cadena que nos condena

Singulares y únicos seamos en medio de este paraje helado
Narices coloradas al lado de las llamaradas
Ni negro ni blanco,
chocolate resultante de lo que nos unía tanto

Siempre me había sentido sola,
entre tanto calor de la escoria.
Entonces, en la noche, apareciste y dijiste:
convirtámonos en frío.

Tres momentos nos fusionamos en la nieve, ni uno ni dos ni ¡Achís!
Precioso rombo estrechado entre tanto escándalo
Uno fuerte y sencillo, blanco y resplandecido
Viento helado que me dice: estoy gélidamente soñando.

Y si algún día nos derretimos, volviéndonos simple agua ante el ardor
del estío, JÓDETE.

En mi corazón vivirás siempre.

ROMBO DERRETIDO

ALBA ORTIZ GONZÁLEZ

FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

Incandescencia, calor y fuego
Horrible bochorno que me vuelve agua de nuevo
Añorando siempre el frío, siendo mi más anhelado destino
Te me plantas aquí delante
Negando en mi propia cara
Que siempre me mostraste la punta del iceberg
Y el otro 90% para ella siempre fue.

Por tu insensatez me evaporo,
Pero no de manera gradual, no.
Es tan rápida la destrucción de mi mundo
Que en cuarenta segundos
Casi en un estado de ebullición
Me quemas transformándome en simple gas.

Entonces floto, vuelo hacia las nubes
Inestable e insegura
Deseando volver a ser fuerte, sólida
Pero tú, te estrellaste contra a mí
Maldito Titanic determinado a hundir
¿Por qué? ¿¡Por qué me pasa esto a mí!?

Qué narices te hice, asquerosa rata
Mas quererte y amarte no fue suficiente
Ya que rápidamente te aprovechaste
De una inocente molécula de agua
Que ansiosa, quería helarse sin demora

Pero parece que el tiempo juega contigo y
Nada más caer al vacío
Tonta de mí, solo pude desear

DE AQUÍ A MADRID

SARA NAVARRO GARCIA

FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

Intenta no echarme de menos
cuando estés allí,
intenta no pensar en mí.

Intenta no acordarte
de la luz acabándose en el parque,
del sol escondiéndose
ni de nosotros contemplándolo
fingiendo que en ese momento
el cielo era lo más interesante

Intenta no acordarte
de aquel paseo hasta el campo
huyendo del mundanal ruido
para poder acompasar el latido
que por sorpresa vimos nacer

Intenta no acordarte
de los amaneceres incandescentes
ni del que a todos quemó
el que llevó el fuego
más allá de la frontera

O quizás intenta recordar
intenta tenerlo presente
intenta quedártelo
y yo me lo quedaré también.

Que siga contigo
y que siga conmigo
hasta que nos volvamos a ver.

DIRECTO AL BARRO

SARA NAVARRO GARCIA

FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

Ni siquiera el rocío cubría los pétalos
ni una nube apagaba los colores
de las flores que cuidaba y mostraba
para el que las quisiera contemplar

Pero tú no quisiste pétalos
ni flores ni colores
tú fuiste directo al barro
y cogiste un puñado de tierra húmeda:
“Por esto he venido”.

Entonces yo vi también tu jardín
pasé de largo tanteando a cada paso
y entre los charcos comprendí:
“Por esto me quedaré”.

YOU CRY

TABEA SPRINGER

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

|:and you cry, and you cry
there's all those marks on your body
and really, all you want to do is die
but you don't, and you don't, and you don't
something just won't let you die
no, it won't, and it won't, and it won't
and you want to know what it is
but you don't
and you want to know what it is
but it won't
let you know what it is
so, you cry
somewhere, there's something to live for
but you can't, you just can't, you just can't
find what it is
but you need, yes you need, yes you need
to know what it is to go on
but you don't
know what it is
so, you cry:|

CREACIÓ

RELAT BREU

QUELCOLM

MÍRIAM RUIZ MUÑOZ

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

En aquest món hi ha quelcom que no s'avé. Feia molt de temps que n'estaves al corrent, però, tant se val! – o això era el que rumiaves quan miraves el teu entorn i veies que res no anava bé. “Que les coses es solucionen soles, no cal que sigui jo la persona que hagi de cometre una salvació col·lectiva.” I tenies raó fins a un cert punt, sí. Els pols no van deixar de fondre's per la teva intervenció, ni l'escalfament global es va aturar perquè fessis una bona acció, de caritat, d'humanitat. Quina transcendència tenien els pobres habitants d'Àfrica o el captaire de la cantonada del carrer a la teva vida, mentre tu podies tenir aigüeta calenta i un llibre a la banyera?

Surts de casa, t'esmenes la faldilla i t'assegures que el maquillatge estigui a la perfecció. Sense cap cabell fora de lloc, no t'has deixat res a l'apartament, i sort, perquè l'última vegada aquell bomber gairebé cau ... Ets un ésser tan cortès! Gairebé ningú es creu que treballis en els tribunals pels matins i a la Creu Roja a les tardes, perquè et veuen amb una actitud tan altiva i superba. Ells s'ho trobaran, en realitat no et coneixen.

Tot d'una el teu rumb es veu obligat a canviar de direcció, ja que hi ha algun tipus de concentració a l'ajuntament - i quan no - que et fa girar per aquest carrer tan desert i que tant detestes. Llavors, com si haguessis rememorat una fórmula secreta, recordes que en aquesta mateix carrer van apallissar una amiga teva, no fa molt però tot i així continues, no vols fer tard.

Allò que més et molesta de tantes concentracions i manifestacions és que creus que si tots els dies en fan una, li resten importància a les que són majoritàries i afecten a més part de la població. Que els animals haurien de ser més forts o intel·ligents si estiguessin destinats a sobreviure. Si hi ha dones a les que maten, per alguna raó serà. Duran roba molt curta, massa provocativa. Els joves d'avui en dia no aguanten petits insults que li han bramat a tothom, aquests *millennials*!

Per fi arribes a la cort. Sense problemes! Segur que Maria és una dramàtica ... No ha estat per tant el camí. Passes tot el dia defensant a uns lladres d'estar per casa, que pel que han fet, els podrien deixar lliures. Els molt innocents es pensaven que no hi havia càmeres a la joieria a la qual van entrar a furtar. Va resultar que hi havia més de deu, i els han enxampat *in fraganti*. Et sembla una mica ofensiu que el teu cap encara t'assigni casos o massa fàcils de guanyar o massa plens de proves en contra dels acusats, la qual cosa et relega a mers tractes i alguna intervenció avorrida davant del jutge. Però, a la fi del dia ho entens, ell comprèn la teva situació i fa el que pot.

Després d'un matí ridícul - i fins i tot m'atreviria a dir etern - et toca anar on millor ho passes: el voluntariat. Vas començar fa cinc anys amb nens orfes, t'ho passaves tan bé. Ara les coses que fas són una mica més obscures. Encarregar-se dels malalts de SIDA que venen de gairebé totes parts del món et fa plorar. Sé que et recorda a en Nour, l'home de la teva vida. El vas estimar tant com a la teva pròpia mare.

Però no es va protegir abans de conèixer-te, i aquest virus no perdona. L'esperança omplia les teves nits. Que algun dia es curaria, que molta gent viu amb això si es cuiden. Sabies que era noble, tot un cavaller, quan et va dir: abans d'intimar haig d'advertir d'alguna cosa ... Diu molt del tipus de persona que era. I pensar que la gent no us deixava casar-vos. És clar que ells mai van conèixer l'amor veritable, aquell que et fa tremolar però no de nervis, sinó d'emoció.

Ja s'ha acabat el teu torn, feia temps que no sorties tan tard. Per desgràcia, ja no hi ha autobusos al teu pis. Decideixes que anar caminant és la millor opció, sempre per on hi ha llum i cotxes. Mires la teva manicura perfecta i un cotxe fa sonar el seu clàxon. "Puto homosexual" sents dir el conductor. Pel que intueixes s'ha adonat que la teva silueta no és la d'una dona.

- Sodomita fastigós. - diu el que sembla un xicot baixant del seu vehicle, maldestrament aparcat.

- Deixa'm en pau, si us plau – dius tu, intentant així fer-li comprendre que no vols ofendre ningú.

- Ets un transsexual d'aquests? Aberració! - t'empenyen i caus a terra,

esquinçant la teva faldilla.

- No, no, tan sols és una estètica que m'agrada seguir ...

- O sigui que et van els nanos - aquest cop et colpeja directament, sense vacil·lar. Les llàgrimes brollen dels teus ulls, et fa molt de mal. Et fa mal a la cara, a les cames, als braços ... Per què ho fa? No et coneix, no sap el que pots fer, lo meravellós que ets. Tampoc no té notícia de que ets un ésser molt cortès! Segur que ell tampoc no es creuria que treballas als tribunals i que fas un voluntariat a la Creu Roja.

T'arrenca la perruca, quin desaprofitament, amb lo cares que són. El maquillatge no es distingeix entre aquesta barreja espessa de sang i llàgrimes. Ja veus què fàcil que és reduir-te al no-res en tan poca estona. Ell se'n va, quan ja no et veu respirar. No et preocupis Nil, que lluitarem perquè això no torni a passar. O això intentarem ...

TRES CONTES BOJOS D'UNA LLADRE DE MARTELLS

MARIONA MASSIP I SABATER

FACULTAT DE CIÈNCIES DE L'EDUCACIÓ

Són les 9.52 h d'un dijous, fred, de gener.

L'autobús uneix l'estació de tren amb les facultats de la universitat.

La noia mira i agafa un martell. Un martell d'aquells petits. D'aquells de trencar la finestra en cas d'accident. El toca. El mira. Mira. I se'l posa a la motxilla. I segueix parlant com si res.

M'aixeco? Què faig? Què li dic? Em tempta un discurs profètic sobre la responsabilitat i la cosa pública. Em tempta quedar-me asseguda com si res no hagués passat.

Propera parada. S'aixeca.

Ha de ser ara.

- No el tornaràs, el martell?

- És que el necessito.

I se'n va.

Supercalifragi

Li marxa de cop. Uf. Respira. Li ha marxat de cop. Sabeu aquell nus de la gola? Aquell que oprimeix el coll i el pit? Aquell que fa que tinguis ganes de plorar i de vomitar a la vegada? Doncs li ha marxat de cop. Ara se sent com més lleugera.

Sí, se sent lleugera.

Que li torna a bategar el cor.

Ella ja ho sabia, que era mala idea això d'estudiar i treballar a la vegada. Ella voldria ser a l'escenari. Sempre a l'escenari. Però no va acabar d'anar bé, allò de l'institut del teatre, i ves quin remei.

I ai, es va deixar enlluernar. No hi veia un aficionat de tercera o quarta, en aquell aspirant a mag. No hi veia un nen que s'ha passat tota la infància fent jocs de mans, ni un adult frustrat que no podrà arribar més lluny de festes d'aniversari i teatres petits i buits de pobles amagats. Només hi veia una finestra oberta a que algun dia algú trobés en aquella ajudant de mag just allò que buscava i la portés directe al Nacional. En el fons, només hi veia un escenari.

Fins que un dia d'assaig va començar el nus a la gola. Quan va veure aquell tanc d'aigua tan ben guardat. "La setmana que ve provem nou número", li havia dit. "Un número espectacular".

Li va venir de cop al cap aquella notícia estranya que havia llegit un dia mentre mirava el mòbil al bany: la d'aquella noia del barri que havien trobat morta amb signes d'haver-se ofegat. La d'aquella noia del barri que deien que es dedicava a ser ajudant d'un futur mag.

Però ara li ha marxat el nus a la gola. El martell sempre a prop i, si van maldades, rebenstarà el vidre de cop.

Llàstima que no s'ha adonat que, submergida en aigua, no podrà fer ni la suficient força ni la suficient pressió. Llàstima que encara no sap que d'aquí a quatre dies i dotze hores serà a ella a qui trobaran estesa, blanca i xopa a la raconada fosca del Carrer Rector.

Del serrell

Haha! Quina una, la del bus. No deixava de mirar-la fixament, la molt pesada. Però no, avui no era dia per intimidar-se: aquest no podia deixar-lo escapar! Com és que no hi havia caigut abans, tants matins somnolents

tenint-lo just davant del nas?

Ara el guarda gairebé com un tresor, i es passa el matí pensant en el millor lloc on deixar-lo. Si mou alguns objectes de la prestatgeria potser li podria guardar un espai central, tot i que penjat a la paret no quedaria malament del tot. El que seria la clau seria poder-lo posar a la finestra, en honor directe al seu context. Sota un llum, que quedi ben il·luminat? El que té clar és que ha de ser visible, no es pot confondre entre la gran varietat. S'ha de veure només d'entrar.

“Bua, amb aquest sí que l'has ben clavat!”. I somriu ella mateixa de la gràcia que es fa amb aquest “clavat”, en referència a un martell. Hauria de dir-les en veu alta, aquestes coses.

- En porto un altre, aquest val doble!

- Però d'on l'has tret? L'has robat?

- És que el necessitava...val doble! No sé com no me n'havia adonat abans!

I el deixa ben posat. Ja ho té clar: sobre el bufet. S'ho mira amb perspectiva i sent aquell orgull tan discret però tan potent, aquella necessitat de recompensar-se ni que sigui un xic per la feina ben feta. S'ho mira amb perspectiva i riu perquè té clar que si mai algú entra a la sala en sortirà disparat: ben mirat, fora de context, fa una mica de basarda, tot plegat.

No recorda massa d'on li va venir, tot això. Qui sap d'on surten, les aficions, aquestes neures tan pròpies. Hi devia pensar un dia, li devia semblar graciós, i un cop va tenir el repte ja no va poder parar. I mira que és simple i pueril, però mira que la té ben captivada. Vés quin sentit té buscar pel món i guardar com a relíquies tot allò que acabi amb ell. No, no vol pas matar ningú: sols acumular amb afany de Diògenes tot d'objectes inconnexes que la llengua ha unit des de la seva arbitrarietat tan màgica.

I així, després d'uns anys, la sala ja s'emplena d'anells i clavells i l'espill de l'antiga casa de l'oncle. I un parell d'ampolles de moscatell que no són del tot sellades, i un gibrell i aquell cistell de vímet aspre. I un fusell ben amagat, mocadors de farcell i un reguitzell de segells; flamizells a punta pala, i quadres a pinzell d'ocells i camells i castells. El nivell, una reproducció d'un cervell. I el serrell que va tallar-se mesos

guardar sobre el taulell. I una nina que mostra el clatell i els canells, i uns dardells agafats d'amagat d'algun bar a altes hores de la matinada. I una foto de l'avi, a qui pot dir "ell, que és vell".

I, enmig de tot, ara crida l'atenció el novell, mimat entre tots perquè val doble: ben vermell, jeu el martell.

La nit dels vidres trencats

Ara ja està tot a punt. No falta res més per lligar.

Es recull el cabell i encara no entén per què aquest matí s'ha pintat la ratlla dels ulls. Potser per enganyar-se amb un xic de normalitat. Potser per no perdre la sang freda.

Comença a notar les cames defallir, i no té clar si és l'emoció o la por que l'ataca de sobte. O l'adrenalina que està a punt de pujar-li per l'espina per esclatar-li al pit.

Va un moment a pixar. A saber quan podrà tornar a fer-ho. No vol mirar el telèfon, encara. Encara no. Uns segons de tranquil·litat abans que ja no pugui parar-se.

Mira primer el Whatsapp perquè sap que allà no hi ha res del que ve ara: un acudit compartit per la tieta, una proposta de quedada i poca cosa més. Ara obre el Telegram, que aquest sí que bull. Van decidir que així seria més segur.

Revisa amb calma: tothom ho té. Sols en Roc s'ha quedat sense martell; en el seu bus anaven com sardines i no ha sabut com acostar-s'hi. Sembla mentida que finalment s'hagin organitzat tan bé. No recorda en quin moment van començar a estar tan motivats amb el com que ja va deixar d'importar el perquè.

I és cert que segurament ningú els voldrà recordar amb gaire estima, però s'ha de reconèixer que la seva organització es mereixeria ni que fos un capítol de lloança en algun llibre.

Prou, que ja ve l'hora. Agafa aire. Surt del bany. Es mira al mirall i pensa que avui és un dels dies en què li ha quedat millor, la ratlla.

Ja és l'hora. Ara sí. Ja ha començat.

Aquesta universitat no tornarà a ser mai més la mateixa.

Riu-te'n, de la nit dels vidres trencats.

ROSES I BLUES

BERTA SOLER PRATS

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

La llum era tènue, l'ambient estava tenyit pel roig del crepuscle i l'únic que es podia sentir era una melodia de blues, lenta, pausada, amb una sensualitat que creava una tensió palpable entre les dues figures. Les passes que feia l'home no provocaven cap soroll, cap xerric en la fusta centenària. Màgicament lliscava cap a la segona figura, immòbil, esvelta i àgil, esperant, asseguda, un canvi. Un reflex amagat, perillós, amenaçava en silenci la bellesa de la noia.

La mà rugosa s'acostà amb parsimònia, fins que va tocar la pell nua de la seva espatlla. La noia va aguantar la respiració, sorpresa per la seva aparició. Titubejà en veure aquella mirada brillant, amb tant d'amor i rancúnia amagada i una barreja de mentida i honestetat, que ell mateix responia amb un sospir de disculpa.

Es va aixecar en un ball solitari que a poc a poc es va convertir en una persecució, la dansa de la passió, un tango invocant la mort. El llibre va caure de les mans de la noia. Una llàgrima tremolosa li va lliscar fins els llavis carnosos, que van abraçar els de l'home en un etern comiat.

La llum de l'amagat reflex va llançar una guspira en ser alliberat i es va tacar amb la sang de la noia fins a ser gairebé del tot fosca. L'home va deixar caure lentament el seu cos moribund, que panteixava amb força, intentant allargar els seus últims segons de vida, fins que el seu alè es va convertir en tan sols un crit mut sense sentit.

A fora la remor anava disminuint, la claror dels últims rajos de sol s'escapolien entre les copes dels arbres i la temperatura va començar a baixar ràpidament fins que van començar a caure uns perfectes flocs de neu que es fonien en tocar el terra.

Va netejar la fulla del ganivet amb un drap de color blanc, que després va col·locar curosament sobre la punyalada, ferida mortal que trencava la delicada pell de porcellana de la noia. El vermell va quedar dissimulat quan el mocador va ser tapat per una gran rosa.

Li besà el front per últim cop i, tremolant, apagà els llums i la música.

Va deixar-la estirada, amb les mans sobre l'estómac, just al lloc on havia acabat el seu patiment. Va tancar la porta lentament, deixant a dins el seu cos sense vida, que mirava el sostre amb els ulls tancats i tenia un petit somriure d'alleujament al rostre.

UN FRUTO EXTRAÑO

NOEMÍ GUTIÉRREZ FERRER

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Guillermina bajaba las escaleras con inconfundible intensidad, elegante y segura, sobre leves variaciones de un ritmo fluido, leve y pesado a la vez. Su cuerpo rasgaba la rigidez de los peldaños como la voz de Billie Holiday desgarraba las escalas descendentes del jazz blues. Igual que el cantar experimentado de Lady Day, los pasos de Guille se movían con la frescura improvisada de quien domina por completo la situación. Como para no hacerlo: llevaba quince años sacando brillo a cada rincón de aquel edificio, del que acabó por ser inquilina también. Conocía mejor aquella superficie que la de su propio cuerpo.

La sentía casi como su piel. Por eso reaccionó cuando escuchó ruidos provenientes del piso de abajo en plena madrugada. ¿Había sucedido dentro o fuera del sueño? Intentó abrir los ojos, mas su conciencia tardó en reaccionar. Era una mujer tranquila, de costumbres repetidas, y le costaba alterarse. Pasó más de media hora entre que se puso la bata y se decidió a mirar si había algo de lo que preocuparse. Luego se dirigió la planta inferior, como si fuera a coger la escoba cualquier día de la semana a última hora de la tarde, con un andar pausado: “Autumn in New York / The gleaming rooftops at sundown / Oh, Autumn in New York / It lifts you up when you run down”.

Pero el sobresalto llegó después; tras comprobar que no había nada en los pisos inferiores, ni en el portal que antes había cerrado con violencia. El susto se produjo al abrir el cuarto de la limpieza. Fue allí donde encontró aquel cuerpo casi inerte, con los cubos y las fregonas sobre piernas y pecho y los productos de limpieza esparcidos alrededor. Fue a partir de ahí cuando todo se precipitó.

En cuanto vi que sangraba, llamé a la ambulancia. No tardaron en venir. Yo le meto mano a lo que sea, eh, pero el charco rojo me echó hacia atrás. También por eso avisé rápido a la Policía. Cuando los médicos se llevaron a Tomé y quedó semejante cristo en el cuarto de la limpieza, ya marqué vuestro número. No quise tocar nada. Esas cosas, ya se sabe.

De lo que pasó después, ¿qué les voy a decir? Al cerrar el portal y timbrar en todas las puertas bien vieron que solo estaba la del tercero, no había nadie más.

Sí, Tomé es el presidente de la comunidad y el dueño del piso donde vive ella, la del tercero. Cuánto dinero le debía, no lo sé. Discutir bastante. Alguna vez puede que llegasen a las manos; puede.

Mucho de eso no sé, que no me meto en la vida de nadie. Lo tengo visto salir de su casa, pero también entra en la mía para cobrar el alquiler. Yo, si alguna vez no llego a fin de mes, pues también trabajo más en la limpieza del edificio, y ella, no sé si hace otras cosas o no cuando no puede pagar, eso no se lo puedo decir.

Sé que de su casa a veces entran y salen hombres, no solo Tomé. Pero ya le digo que en la vida de los demás no me meto, que a mí esa mujer no me ha hecho nada. Cada una es dueña de sí.

Bonus Track, Rosalía Fernández Rial.

CRÒNICA DE PRIMAVERA

DAVID TALAVERA GAMA

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Ja et vaig dir a la meva última carta que la flor del taronger del jardí ja despuntava. Sí, sí, aquell taronger que està al costat de les petúnies i que vam plantar ara ja fa un munt d'anys. Estic segur que el deus recordar. Va ser el mateix any en què ens vam decidir a plantar maduixes, encara que aquesta dèria ens va durar ben poc. Ho recordes? Per culpa d'alguna malaltia o no sé què ens van sortir totes amargues! I vinga a menjar-nos-les, perquè és clar, alguna cosa havíem de fer de tanta plantació.

Me n'he alegrat molt de saber que a casa esteu tots bé, i que després d'aquest hivern tan inesperat pugueu gaudir de tota la bonança de la primavera. Encara queda temps per a les vacances i ja anirem parlant, però donat que fa tant de temps que no em deixo caure per casa vostra, seria una bona idea fer-ho. Tinc ganes de veure-us a tots vosaltres, i també de veure com has decorat el pati i si t'has decidit a plantar aquelles flors tan maques que et vaig regalar pel teu aniversari. Ja et vaig dir que allà al costat del banc de fusta segurament quedarien molt eixerides.

Ai, per cert, gràcies per preguntar-me com em trobo. La veritat és que bastant bé; com tothom, més o menys, un constipat per aquí i un altre dia tos per allà. Però suposo que no et referies a això. Intento estar tranquil, si més no, ja saps com sóc: vaig molt a temporades. Tanmateix, estic segur que vaig avançat i cada vegada aprofito més els petits moments que se'm presenten. Bé, aquesta és la gràcia, tots estem en constant evolució, suposo.

Últimament he reprès la lectura i escric una mica de tant en tant, sense comptar les vegades que m'escrivi i que (com aquesta) em decideixo a retornar-te el favor de manera copiosa. Sé que en el fons, per molt que em diguis que sempre estic parlant i tal, que no callo ni a sota l'aigua i que em repeteixo molt, sé que esperes amb ànims aquestes cartes. Després de tot, només ens escrivim una vegada al mes: ja sóc ben bé com la teva revista preferida!

No importa com canviïn les coses, saps que sempre em pots dir les teves paraules. I em sap greu que no ens puguem veure tan sovint com abans, encara que sempre he estat una persona molt pròpia: em molesta passar molt temps junts, però només veure-ns una vegada o dues l'any es situa en l'altre extrem.

Per cert, recordes aquell noi que m'agradava? Sí, sí, aquell que vaig conèixer ja fa dos estius i que sempre vaig anomenant alternativament quan se'ns acaben els temes de conversació. Doncs el vaig veure per l'última festa de Carnaval i vam parlar un momentet. No hi ha novetats en aquest aspecte, però estic segur que tot anirà be. I sé que sempre estic igual, que potser valdria més la pena deixar-ho estar i buscar alguna altra persona, però alguna cosa em diu que ho continuï intentant.

Ai, perdona, que me n'adono que estic parlant molt sobre mi mateix.

Ja saps que, quan començo, perdo el fil. Com et va la feina nova? Sé que et feia molta il·lusió el fet de començar aquest nou projecte i estic segur que t’hi encararàs amb moltes ganes. Ja t’ho deia jo que t’aniria molt bé i que segur que t’acceptarien. I tu vinga a dir que no, que creies que no t’acceptarien, que era impossible que algú de la teva edat passés a formar part d’un equip tan important... Confia més en el que et dic!

Ja et vaig comentar l’última vegada que ens vam trobar a la cafeteria que apuntes molt alt i segur que arribaràs on vulguis arribar. A mi, a causa dels estudis, que mai no m’han anat del tot malament, també em donen molts ànims i m’animen. Sobretot últimament, però no sé què pensar. Vaig venir aquí ja fa uns mesos i m’hi quedaré almenys fins que s’acabi la primavera. Potser a mi m’espera una història molt diferent a la dels triomfadors, a la dels genis, a la dels que aprofiten les vicissituds del destí....

Va, ja paro, que sempre em poso a desvariejar i acabo derivant en temes filosòfics que poc o res tenen a veure amb el que estàvem dient; i no, aquesta vegada no em remetré a Sèneca i el seu “fa falta una vida per aprendre a viure” o a Confuci dient que “la vida és molt simple, però que insistim en fer-la complicada”. Ja paro i et deixo descansar.

Bé, doncs, fins la pròxima! Quan vulguis em tornes a escriure i jo amb ganes et respondré a tot el que em diguis. Ara me n’aniré a arreglar i regar les quatre plantes que tinc al jardí, a llegir una mica sota el taronger i a donar menjar

als gats que volten per aquí (des de certa distància, a causa de l’al·lèrgia). El vell vici de l’escriptor, suposo.

Gràcies per tot.

PD. sembla que aquesta primavera farà molt bon temps. Aprofitem-la.

Nuestra familia escondía un secreto y yo lo ignoraba por completo. Por fin llegué a entender por qué todos los miembros de mi familia eran amantes de la literatura y conocían al dedillo las historias de los personajes más relevantes de la literatura universal. Lo entendí todo. Tras la muerte de mi yayo, meses más tarde, toda la familia estableció un día para reunirse en la casa de mis abuelos (era enorme, siempre me pareció absurdo que dos abueletes tuvieran una casa de tales dimensiones para ellos solos, pero no era absurda la idea de preservar esa casa, esa casa era muy especial y yo no sabía por qué lo era). Habían decidido que ya había llegado el momento de que la más joven de la familia conociera el secreto mejor guardado de la familia Ferrero.

Aquel domingo a las 17.05 nos sentamos todos en la mesa en la que se sentaban cuando había algún problema serio que resolver en la familia. En aquel momento solemne y misterioso me entró la duda de si había hecho algo malo. En diez segundos revisé aproximadamente todo lo que hice en esa misma semana y definitivamente no hallé nada de lo que pudiera arrepentirme, así que me tranquilicé. Comenzó mi yaya Luisa hablando, pude percibir en su rostro cierta satisfacción al dirigirse a mí para decirme que ya era mayorcita y tenía el derecho de conocer el «Gran Secreto» (así lo llamaban ellos). Nos dirigimos a la tercera planta (a la que nunca me habían dejado subir), yo iba al lado de mi yaya y mis padres, mis tíos y mi primo mayor iban detrás de nosotros en silencio sepulcral, para todos ellos aquel era un momento decisivo en la historia de la familia: un nuevo miembro iba a conocer el «Gran Secreto».

Atravesamos cuatro habitaciones hasta llegar a una puerta extraña y pequeña, me dieron una llave para que entrara por ella. Desde allí se entraba a un mundo secreto, me dijo mi yaya. Esto me recordó a la entrada a Narnia (en realidad, no iba mal desencaminada...), me eché a reír pensando que era una broma que me estaban haciendo. Pero finalmente, entré en la curiosa puerta. Lo hice sola porque solo se podía entrar de uno en uno para no alterar la tranquilidad de los habitantes de aquel mundo. Con curiosidad e incredulidad atravesé un túnel de unos

Aparecí en una gran entrada donde había un cartel que escribía LITERALANDIA. El nombre (nada original, por cierto) suena al típico nombre de un mundo fantástico lleno de gnomos, trolls y hadas de los cuentos de mi infancia, pero este mundo es diferente, este sí que existe. Es el mundo en el que viven todos los personajes literarios que han sido creados a lo largo de la historia humana. Todo era tremendamente extraño, la mayoría de los personajes se habían rebelado contra el final impuesto para ellos por su autor. Allí no vivían como nosotros siempre leímos y creímos. Nada más entrar sentí miedo (contribuyó mucho que al poner el primer pie en esas tierras tuviera que esquivar una flecha de Katniss, la de los Juegos del Hambre), fascinación y un leve enfado (me molestó saber que con lo que yo amaba la literatura no me lo hubiesen dicho antes) pero la admiración que sentí al ver aquel mundo extraordinario superó mi enfado y rápidamente desapareció aquella idea de mi cerebro. El miedo también se desvaneció cuando me percaté de la paz que reinaba en aquel mundo, entonces solo me concentré en intentar entender lo que estaba ocurriendo y disfrutar de aquella experiencia.

Como ya he dicho, las historias de los personajes eran distintas a las que han quedado plasmadas en los libros. Los personajes tenían su propia vida, libres de lo que el autor había escrito sobre ellos. Por ejemplo, Ulises se volvió a ir de viaje abandonando a la dulce Penélope, pero ella estaba feliz de la vida, casada con uno de sus pretendientes. Romeo estaba desconsolado porque Julieta en realidad estaba enamorada de Paris, espero que el pobre se enamore de nuevo de Rosalina. A Marius Pontmercy y a Cosette se les había apagado la chispa del amor y se acabaron divorciando. Calisto y Melibea estaban felizmente casados y tenían cuatro hijos. Rodión Raskolnikov vivía con Aliona Ivanovna (la abuela a la que, según Dostoievski, este quería matar), era evidente que la adoraba y la cuidaba con una ternura indescriptible. Werther era feliz por fin, se había dejado de tanto sentimentalismo y pesimismo, había olvidado a su idealizada Lotte y se había casado con una hermana de esta. Alexei Ivanóvich había abandonado el juego y había fundado la AAL, Asociación de Ayuda contra la Ludopatía. Todo era extraño, totalmente diferente, ¡pero esto me encantaba todavía más!

Fui paseando tranquilamente, al principio pasé totalmente

desapercibida, hasta que el Capitán Alatraste me preguntó si era yo la protagonista de Bajo la misma estrella, le dije que no, que pertenecía a la familia Ferrero y que solo había venido de visita por primera vez. Reaccionó con total naturalidad por lo que sobreentendí que muchos de los personajes sabían que algunos de mi familia iban por allí a menudo y que, por tanto, lo verían como algo normal. He de decir que me pareció un hombre muy sensato y caballeroso. Tras nuestra breve conversación, proseguí mi camino para seguir investigando. Aquel mundo era una especie de *locus amoenus*, había montañas y praderas. En el fondo pude observar el mar, en el que nadaba tranquilamente Moby Dick. La zona residencial estaba llena de casitas contiguas, pequeñas pero entrañables. En el centro de la plaza principal había una fonda en la que estaban comiendo Jean Valjean y Javert, tan amigos. Mientras caminaba, Don Quijote me saludó cordialmente, acompañado de su gordito Sancho Panza. También vi, sentada en un banco de un parque, a Madame Bovary. Estuve paseando como una media hora con el conde Lucanor y con su consejero Patronio, quien nos contó una de sus interesantes historias. Justo antes de separarnos, el conde me presentó a Anna Karenina, que me pareció una sosa y una estúpida.

Acercándome a la pradera vi, sentaditas en la hierba, a Elizabeth Bennet y a Jane Eyre, con un libro en sus manos y riendo. Tuve el privilegio de conocer a Elizabeth cuando abandonaba la pradera un rato después. Me encantó pasar un rato con ella, me contó cómo luchó por no ser la típica mujer de aquella época, por defender su pasión por la cultura y la lectura, cómo comenzó su amor por Darcy, etc. Me encantó conocer a esta maravillosa mujer. Seguí paseando, un poco perdida, dirigiéndome hacia la casa de Gregor Samsa (que al contrario de lo que Kafka quería para él, ahora volvía a ser un chico normal), tenía curiosidad de que él mismo me contara cómo había sido su metamorfosis. Para llegar a mi destino le pregunté a Dorian Gray (de él decían que le había cogido miedo a cualquier tipo de cuadros, no solo a los retratos, y que los odiaba), quien me indicó de forma clara dónde se encontraba la casa de Gregor. Dorian era muy agradable y guapísimo. Seguí mi camino. Estaba bien lejos la casa, así que cuando estuve cansada me senté a medio camino en un banquito. A mi izquierda, al otro extremo del banco estaba sentado un

muchacho pero yo no le presté mucha atención, hasta que él comenzó la conversación, se presentó, era...¡¡¡OLIVER TWIST!!! Y yo sin percatarme. No es por justificarme, pero es normal que no lo reconociera porque siempre me imaginé a Oliver Twist como un niño pícaro y simpático de unos 10 años. Y claro, él ya había crecido, calculé que tendría ahora unos 19 o 20 años (no lo sé con seguridad porque en Literalandia nadie sabía exactamente su edad), al menos su aspecto era de esa edad. En fin, comenzamos a hablar. Me preguntó quién era, se lo dije y le hablé de mi vida a modo de resumen y, por fin, empezó a hablar él de la suya. Me contó lo difícil que había sido su vida hasta conocer al Sr. Brownlow, con él fue y era muy feliz, se había convertido en un padre para él. En el presente, Oliver estaba estudiando la carrera de Historia Medieval en la universidad Miguel Hernández (una de las 10 que existían en este mundo).

Hablamos de las diferencias entre su época y la mía. Por cierto, me llamó mucho la atención su reacción cuando le dije que él era muy famoso en mi actualidad, que dábamos su historia en los institutos, leíamos el libro y que había hasta una película de su historia. Demostró satisfacción, alegría y sorpresa. Pasamos dos horas allí sentados, sin darnos cuenta (al final no llegué a ir a la casa de Gregor Samsa), charlando sin parar, inmersos en conversaciones cada vez más interesantes y entretenidas. Con cierto atisbo de responsabilidad pero con tristeza por tener que separarme de él (me estaba sintiendo de maravilla...) le dije que debía volver a casa porque mi familia estaría preocupada ya que era mi primer día en Literalandia y me estaba retrasando un poco. Para mi grata sorpresa, Oliver decidió acompañarme hasta la puerta. Desde nuestro banquito hasta esta teníamos una media hora de camino, así que la aprovechamos para seguir hablando y riendo. Por un momento pensé que me pediría el número de teléfono, pero tonta de mí, no caí que era un personaje del siglo XIX y que no iba a saber qué era el whatsapp ni simplemente un teléfono móvil. Sin embargo me dio la dirección de su casa para que le enviara cartas cuando quisiera, solo tenía que echarlas en el buzoncito que se encontraba en el armario secreto y ya el cartero se encargaría de hacérselas llegar, él me respondería y entonces yo solo tendría que meter mi mano en el buzón para leer el contenido de sus cartas.

Ya divisando la puerta de salida, observé, a nuestra izquierda, al Principito, a Manolito Gafotas y a Momo jugando con ternura con la paloma que tanto se equivocaba, de Alberti. Parecía que se lo estaban pasando súper bien persiguiendo a la paloma que sonreía levemente. Cien metros más tarde, nos cruzamos con Santiago Nasar y los hermanos Vicario que iban paseando serenamente. En realidad los tres siempre se habían llevado de maravilla, resultó todo un invento de García Márquez, los hermanos Vicario nunca habrían matado a uno de sus mejores amigos. Cuando ya habíamos llegado a la puerta, me hizo prometer que volvería y así lo hice. Nos dimos un abrazo y sin pensarlo dos veces para no hacer aquel momento más largo, me alejé rápidamente.

Creí en aquel momento que de aquellas horas de intensa conversación podría surgir una bonita amistad. Oliver me atrajo, realmente no sabía si porque era un personaje literario de uno de los escritores ingleses más renombrados de la literatura universal o bien porque era un chico agradable, sencillo y con las ideas bien claras. Reservé cada viernes por la tarde para ir a Literalandia y visitarlo. Así pasaron semanas y semanas. Cada vez me sentía mejor con él y las dudas que tenía sobre si me gustaba o no se borraron por completo. Con el tiempo me di cuenta que lo quería, podía decir que lo conocía bien. El enamoramiento que yo sentía era recíproco, yo no tenía ni la menor idea, pero él sentía lo mismo. Yo nunca expresé mis sentimientos, nunca me habría atrevido, sabía perfectamente que una relación entre una persona real y un personaje literario era imposible y encima, inverosímil.

A medida que pasaba el tiempo, mis visitas a Literalandia fueron cada vez más frecuentes. Iba a visitar a Oliver cada viernes y cada domingo por la mañana. Cierta día algo que cambiaría mi vida por completo. ¡Oliver me dijo que me quería! No me lo esperaba para nada porque di por sentado que permaneceríamos en ese estado de amistad durante toda la vida. No pude escuchar otras palabras aquel día que me llenaran de tanta felicidad. Sin embargo, se presentaba para ambos una difícil situación, éramos incompatibles y lo sabíamos. Nos queríamos pero, ¿cómo podría crecer nuestro amor si el vivir en dos mundos totalmente distintos lo impedía? Está terminantemente prohibido que alguien de nuestro mundo entre a vivir a Literalandia. Y obviamente yo no podía sacar a Oliver de

Literalandia, él, para los de nuestro mundo, en realidad no existía, era un personaje literario y ¡encima del siglo XIX! Ambos éramos conscientes de eso pero no estábamos dispuestos a renunciar a lo que sentíamos, así que nos pusimos a buscar una solución.

Nada se nos pasaba por la mente, nuestra esperanza se debilitaba, en cambio nuestro amor y unión se hacía más fuerte. Una noche no podía conciliar el sueño y se me hicieron las tantas de la noche dándole vueltas a la cabeza, hasta que encontré la solución, ¡sí, la solución a nuestra imposibilidad amorosa! Esa noche mi cerebro funcionó de manera excepcional y estuve planteando mi teoría antes de planteársela a Oliver, para que no sonara a un disparate. Esta fue mi idea: la que tendría que ir a vivir a Literalandia era yo, dejando atrás mi mundo. Lo haría de la siguiente manera: escribiría una novela cuyo personaje protagonista fuera yo misma, una novela totalmente autobiográfica, así, al ser yo un personaje literario podría vivir en los dos mundos, tanto en el mío como en el de él. Tras habérselo propuesto a Oliver y con su incondicional apoyo, tres días después, comencé llena de esperanza a poner en marcha mi plan. Me llevó tres meses escribir una novelita corta que tuviera un mínimo de interés comercial para que alguien me la pudiera publicar. La novela no iba a ser un *bestseller*, ni yo lo pretendía, ya que no la escribí por amor al arte sino por pura necesidad. Tras un año de tensión, de lucha y de infinitos intentos para que alguien me la publicara, lo conseguí. Una editorial catalana aceptó, incluso me dijeron que les había encantado, la publicación fue de una pequeña tirada pero suficiente para mi objetivo. Mi vida junto a Oliver estaba cada vez más cerca.

Describí al personaje tal cual era yo físicamente y psicológicamente, lo más descriptivo posible. La protagonista tenía que ser yo misma para que no me pudieran poner ni una sola pega para vivir en Literalandia. Para mí el argumento era lo de menos, no me importaba si era un «churro», lo único que me importaba es que me la habían publicado y que podría ser feliz junto a Oliver, ¡entraría por fin a vivir a Literalandia! Todo había salido de maravilla, tal como lo habíamos planeado. Aunque necesitamos mucha paciencia para no desanimarnos, fue difícil pero al fin lo logramos. Dos meses después de la publicación de mi novela ya tenía todo preparado para abandonar mi mundo. No estaba triste porque

tenía la seguridad de que podría volver a la realidad cada vez que quisiese, ya que yo era a la vez una persona real y un personaje literario. Mi familia me apoyó. Todo el mundo creería que me había mudado lejos a estudiar (y en realidad esa era la verdad, yo me había ido lejos, muy lejos).

El día que entré a Literalandia para quedarme fue uno de los días más emocionantes de mi vida, aunque también no pude evitar sentirme algo confusa pero mis expectativas de futuro junto a Oliver invadían todo el resto de emociones. La entrada de un personaje a Literalandia no era tarea fácil, tuve que mostrar todos los documentos y pruebas de que yo, como personaje literario, existía, aunque había sido creada recientemente. Tras unas cuantas acciones burocráticas que se me hicieron interminables me dieron la bienvenida a Literalandia. Desde aquel momento vivía allí. Oliver y yo, por fin, empezamos nuestra vida juntos, nos casamos de manera sencilla. No podíamos ser más felices...Ya han pasado dos años de todo lo que he contado, sigo igual de feliz aquí en Literalandia, la verdad es que me he adaptado con facilidad. En estos dos años que han transcurrido, nunca se me había ocurrido escribir sobre mi original historia, cómo he llegado a esto, ¡hasta hoy! Quiero que lo que he escrito lo lean mis hijos en el futuro, que aprendan que nada es imposible, aunque nos lo parezca. Sino, quién me iba a decir a mí que ahora estaría viviendo en un mundo fantástico que solo mi familia conoce (que, de hecho, si lo contara a las personas del mundo real me tomarían por loca) y que mi marido sería un personaje literario de un libro que leí con 15 años. Tanto Oliver como yo estudiamos juntos en la universidad, yo también he comenzado a estudiar la misma carrera que él. Vivimos en una casita acogedora en medio de la pradera. En fin, todo va genial, Oliver y yo nos queremos y eso es lo único que me importa. En Literalandia llevo una vida de cuento, nunca mejor dicho.

LES TRES VAQUES MAGRES

DAVID CÀNOVAS COTS

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

«Sincerament, senyor jutge, considero que no se m'hauria de culpar de robatori. Si bé el Baldufa té tres vaques menys que fa un mes, no hi ha cap prova que em relacioni amb la seva desaparició. No puc negar que siguem veïns i que més d'un cop li hagi robat algun ou ben abans que perdés totes les gallines. Però, sent raonables, pispar vaques va molt més enllà del que mai pugui fer. Les gallines ponen cada dia, i si s'està de sort, fins i tot el gall pot pondre. En canvi, les vaques no tornen a néixer així com així. Seria una falta de respecte pel meu veí i, ja de passada, diré que tinc dignitat. No em rebaixaria mai a prendre-li unes vaques tan magres i escarransides. Au va, si estan més seques que uns clemàstecs! Qui les voldria? A més a més, si vostè demanés una mica per aquí i una altra mica per allà sobre el passat del Baldufa, s'adonaria que ara no fa encara tres anys, va denunciar els Masplaner dient que li havien ficat una guineu al galliner. Després es va saber que se li havien escapat perquè s'havia deixat la tanca oberta. És de saber que les guineus colguen les seves preses amb una mica de terra, però allà al corral tan sols hi havia el còm encara ple perquè les tites, en veure una escapada possible d'aquell cau en què les té tancades, van deixar de banda el blat per fugir. Faci-se'n una idea! Cinc gallines tancades en un racó a l'aire lliure rere la masia. Les pobres, quan plou, no tenen on amagar-se i acaben totes xopes. És normal que s'escapessin. Bé, com li estava dient, la suposada guineu no va colgar res i, tres dies més tard, en Botines, que encara que una mica boig, és sincer i bon xicot, va trobar-les picotejant la terra i cloquejant alegrament no gaire més lluny del pont. Jo no vaig robar les vaques! Tan clar com que de dia hi ha sol i de nit, lluna! Escolti quina altra que li diré, i amb aquesta li asseguro que quedarà ben convençut que jo soc innocent. Quan érem joves, i amb això vull dir quan encara anàvem al col·legi, va venir un dia de visita el senyor Bisbe. Vostè no se'n deu pas recordar, oi? Sí, sí, el senyor Bisbe. Es veu que la filla dels de cal Totxo, que se'n va anar amb un venedor ambulat, tenia esperits malignes. El seu germà

deia que de nit, quan tothom dormia, enraonava sola a la seva habitació en una llengua que no entenia. També deia que cada divendres s'endinsava al bosc i no en tornava fins ben entrada la nit. Els de casa seva van cridar mossèn Orellut, que no es va atrevir ni a entrar a la casa. Aquest va fer enviar de seguida un missatge al senyor Bisbe, que va acceptar de bon grat sanar la noieta i de pas beneir el poble. En sentir tot això, el Baldufa, que estava enamorat d'aquella noieta, va voler fer-se el valent i, entremaliat com és, va decidir que faria una brometa al senyor Bisbe. Una brometa per a ell, un desastre per a tots nosaltres! Escolti, escolti, senyor jutge, que ara ve la bona. El Baldufa es va amagar al paller dels de cal Totxo i es va lligar un cordill al peu. A l'altre cap, hi va lligar la porta de l'estable. Amb un altre cordill es va lligar l'altre peu i un finestral. També va agafar un embut de casa seva, un que feien servir per a abocar la llet un cop havien munit les vaques. Sí, això mateix, és el mateix embut que feia servir amb les vaques ara fa un mes, si és que les pobres podien donar llet. Quan el senyor Bisbe va arribar davant de cal Totxo, el Baldufa va estirar els peus i els va arronsar i els va tornar a estirar i els va tornar a arronsar. Mentrestant bufava tan fort com podia per l'embut. Des de fora, els presents van veure com els dos cavalls i el mul dels Totxo fugien i com el finestral s'obria i es tancava. Com si això no fos prou, van sentir un soroll terrible: BFUUUUUU! BFUUUUUU!! BFUUUUUUUUUUU!!!! Tothom va fugir comes ajudeu-me. El senyor Bisbe va desaparèixer del poble i no n'ha arribat cap nova des de llavors. Ho entén senyor jutge, el que va fer el Baldufa? No volia que el senyor Bisbe toqués la seva enamorada, però va aconseguir malastrugança per aquest poble i mal renom per a la noia. Aleshores sí que tothom va creure que estava endimoniada! No és d'estranyar que la pobra fugís amb el primer que va passar per aquí. Senyor jutge, ja em pot ben creure, perquè el Baldufa m'ho va contar a mi en secret l'endemà. I reia! Oh, i tant, si reia. M'explicava que no ho volia dir a ningú, però que havia de compartir-ho perquè, sinó, el riure el mataria. Tal com aquí el tenim, el Baldufa és tan patètic que ho va confessar tot a la filla de cal Totxo pensant-se que se li tiraria als braços perquè l'havia salvada del bisbe. Bé, sí que la'n va salvar, això sí, però va condemnar la pobra noia a males mirades i odi. Diuen que ara viu a França, té tres fills i dues filles i he sentit que el

venedor ambulant ha trobat una feina que li permet d'estar-se sempre a prop per cuidar la família. Ah, coi, Baldufa! No negaràs això que dic, no! No vaig ser pas jo qui va fer obrir el finestral i va bufar per l'embut! Sí! L'embut amb què abocaves la llet al pitxer quan podies munyir les vaques. Miri, senyor jutge, el Baldufa no aconseguia omplir ni un pitxer de llet al cap de la setmana. Així que ara tampoc hi trobarà gaire diferència, si no té vaques. Una altra aventureta d'aquest galifardeu és la de la cova que hi ha sota el Pic Pelat. Faci'm cas, senyor jutge, si treu el cap per la finestra i estira el coll tant com pugui, veurà el mas dels Clofolla. Això mateix. Doncs just del graner d'aquest mas, surt un camí que aviat passa a ser un sender. Hi ha anat mai? El Baldufa sempre hi anava per passejar la seva mula, la Garba. Sap per què li'n deia així? Perquè li donava tan poc menjar que quan segava només podia portar una garba, la pobra! Sí, de tan desnerida com la tenia. Escolti, escolti, ara ve la bona. Ell deia que anava a passejar, però de fet tot el poble sap que té un cau a la cova que hi ha sota el Pic Pelat. Què, Baldufa? No te l'esperaves, oi? Pari bé les orelles, senyor jutge, pari-les bé. Llana! Justa la fusta! Hi té un cau de llana. La Mundeta, aquella pobra vella que dona tres voltes al poble cada dia per mantenir-se jove, té tres ovelles encara més velles que ella. I de nit, quan dorm i ronca, el Baldufa no en sap fer d'altra que anar-li robant la llana de les ovelles. La Mundeta és una mica cega, té més de cent anys i dorm més del que està desperta. Algun dia no es despertarà, ja l'hi asseguro! Li passarà com a la tia del cosí del nebot de la meva tia, que vindria a ser... Disculpi, això no hi té res a veure. Com que la Mundeta dorm quan no passeja, el Baldufa va esquilant ara un tros d'aquí, ara un altre tros d'allà i té les ovelles més pelades que el pic on hi ha la cova. La Garba no és capaç de dur-ne més d'una, però la llana l'ha de carretejar fins allà dalt. A la força. Sap com arribar-hi, senyor jutge, a la cova? Si segueix el camí que li deia, ha d'anar fins a dalt però sense arribar a dalt. Llavors veurà un arbre amb branques i una pedra a la vora del camí. Un fenassar amaga el caminet que el durà a la cova. I allà veurà tot el que aquest rampoina ha pispat. I si dic mentida que caigui un llamp i m'esberli! Aquest esgarriacries té com a objectiu ser malvat! Les vaques no li donaven llet, però ell roba llana, les gallines fugen, però en culpa els Masplaner. I ara que no té vaques, ningú no es pot imaginar quina

una en farà. Si m'ho pregunteu, us diré que com a mínim calarà foc a cal Vint-i-quatre Hores! Amb tota la llana que té robada, només l'haurà d'escampar ben escampada pel corral del Vint-i-quatre Hores, apuntar-hi una teia, i vet-ho aquí! Ja tindrem il·luminat el camí des d'aquí fins al poble de més enllà. La malícia d'aquest home no té límits, senyor jutge. No fóra d'estranyar que hagués fumut les vaques riu avall per, així, poder-me'n culpar a mi. Però ja li he dit que jo d'això no en sé res. L'única cosa que puc assegurar és aquest home és un estrafoia i també li puc assegurar que les tres vaques del meu corral van aparèixer de casualitat fa cosa d'un mes!»

LA CAIXETA BLAVA

MONTSERRAT PLANS PONSÀ

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Vaig pujar les escales a correccuita. No sabia quina clau corresponia a aquella vella, pesant i robusta porta però, la meva intuïció, sovint encertada va permetre'm obrir la porta a la primera. Un cruixit, una foscor, una ferum i una gran curiositat m'atraparen. Els meus avis mai m'havien permès endinsar-me en aquell món, en aquell petit món que ningú hi donava importància però que per mi, al no poder-hi entrar mai, em creava una intriga incessant. Aquell dimecres de juliol em vaig decidir a desafiar als grans de la família i d'amagat em vaig infiltrar a les golfes. Unes golfes fosques, empolsinades, desordenades i, sobretot, desconegudes.

Un armari alt, ferm, amb un mirall esquerdat a la porta dreta va ser el que més em va captivar. M'hi vaig dirigir i malgrat la foscor i la pols vaig observar la silueta del meu rostre. Els meus ulls foscos sabien que no tenia temps d'entretenir-me. Encara no sé perquè aquell armari em va cridar l'atenció just a l'entrar, és tot un misteri o bé una juguesca del destí.

Així doncs, passats uns segons em vaig disposar a obrir-lo i en haver-ho fet, una lleu decepció entrà dins meu en veure que només hi havia una petita clau de plata. En aquell moment sabia que tenia dues opcions, o bé marxar perquè no em descobrissin, o bé buscar què obria aquella

petita clau. No em va costar gaire esforç prendre la decisió i ràpidament vaig intentar conjugar la clau amb calaixos, armaris, baguls i qualsevol element que pogués ser obert. Res. Aquella clau era massa petita i en posar-la als forats ballava, fluïa, lliscava i no obria res. Una mica decebut em vaig dirigir a l'armari de nou, per guardar-la on era al començament però amb les presses em va caure al terra. Llavors vaig tenir-ho clar, ho vaig entendre, sota l'armari hi havia una petita caixa blava, un xic rovellada, però petita. La vaig intentar obrir i aquesta vegada sí, ho vaig aconseguir. Un vídeo, un videocassette es trobava en el seu interior.

De seguida vaig lligar caps i vaig treure un llençol que amagava un televisor amb reproductor de vídeo i sense fer més llarga l'espera el vaig introduir a l'aparell i vaig prémer el play. Una llum intensa i blanca inundà la pantalla i, paralitzat, vaig veure el rostre de la meva mare somrient. Com podia ser que els meus avis no m'haguessin mostrat aquest vídeo? Em vaig preguntar.

El somriure de la meva mare es va començar a apagar, es tocava el ventre amb les dues mans i cridava desesperadament mentre una infermera entrava per la porta i se l'enduïa juntament amb el llit blanc. De fons se sentia la veu del meu pare dient que tot aniria bé i, de cop, la pantalla es va ennegrir.

No comprenia res, però al cap d'uns segons eterns, tornà a sortir el rostre de la meva mare, amb un fals somriure i amb una mena de xara verda al cap. La sala aquesta com era plena de gent, una doctora era la que semblava tenir la paella pel mànec i anava donant instruccions. Tot semblava anar bé però, de sobte, les constants de la meva mare començaven a defallir, un infermer volia fer fora al meu pare. Sorolls, crits i sang inundaren l'habitació.

Silenci. I la pantalla s'ennegrí. I les llàgrimes em començaren a lliscar rostre avall. Va ser culpa meva, no va ser cap accident de cotxe, vaig dir-me interiorment. Un trencaclosques de dubtes s'acabava de completar dins meu.

De cop vaig notar uns braços que m'envoltaven, el meu avi, plorant, em consolava. Aquell dia quelcom va canviar dins meu, vaig passar de ser un adolescent immadur de 16 anys a un adolescent que es sentia culpable per la mort de la persona que més estimava en aquest món.

Impotència, dolor, enyorança, tristesa i culpabilitat és el que sento dia rere dia després d’haver vist aquest vídeo. Un simple vídeo m’ha canviat la vida.

Ara ja fa 12 anys d’aquell dia, ho veig tot amb una perspectiva diferent, tanmateix, sé que la vida, sovint, és molt injusta.

ALÍCIA

MARIA BATLE CLADERA

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Després de molts d’anys, vessa una llàgrima. Madò Rosa s’ha permès el luxe de vessar una única llàgrima que li llenega galta avall fins a quedar-li penjant d’un pèl negre de la barbeta. Madò Rosa envia saliva i la llàgrima tremola, s’engronsa. Es frega la cara amb una mà per eixugar qualsevol rastre que la llàgrima hagi pogut deixar, però l’únic que detecten el tou dels seus dits són arrugues. Fa un sanglot. Aconsegueix controlar-se i no arrencar a plorar, però ja és massa tard. La llàgrima del pèl cau a terra i s’esclafa al costat del seu peu, que just acabava de posar sobre l’escaló. Mira cap amunt, seguint amb els ulls l’escala que es degrada rosegada per l’obscuritat, i li sembla que és tan infinita com la vida. Acota el cap i sospira. Està cansada, molt cansada, però decideix fer el cor fort i tirar endavant.

Madò Rosa puja el darrer escaló. Vaturalmón sagrat, de cada vegada pareix que hi ha més escales, pensa, i deixa les bosses a terra. Li fa mal l’esquena, li fa mal el genoll, i ara també li fa mal un braç, però ella no se’n tem.

Ja no recorda com és viure sense mals, i ja li va bé. Si ho recordés, no ho suportaria. Baixa la vista per mirar-se les mans, plenes d’arrugues i de taques obscures. També hi distingeix les marques envermellides de les anses de les bosses. Té les ungles groguenques i una d’elles, la del dit anular de la mà esquerra, la té xapada, se l’ha xapada fa res. I la del dit petit és tan diminuta que gairebé no hi és. Són mans de marjalera, és innegable. Mans grans i calloses que han treballat la terra durant dècades per alimentar tant als seus com als altres. I tot i així les odia. No perquè

siguin lletges i gastades, sinó per tots els records que li remouen. Torna a agafar les bosses i entra a ca seva.

—Ave!

Com a resposta només n'obté silenci.

Es dirigeix cap a la cuina arrossegant els peus. Per sort el veí de sota morí l'any passat, que va ser quan ella començà a caminar arrossegant els peus. Arriba a la cuina i deixa les bosses sobre dues cadires. Després s'encamina cap al costat oposat, cap allà on hi ha els fogons.

Madò Rosa s'acota així com pot, amb les cames separades i els braços recolzats sobre els genolls. Ho recorda bé, aquesta postura és la postura d'arreglar mongetes, i de sobte l'envaeix una nostàlgia inexplicable. I és una nostàlgia inexplicable perquè madò Rosa no té res a enyorar, del seu passat. A tot estirar, la seva germana, però res més. Ni les tragèdies personals i familiars, ni les jornades inacabables de feina al camp, ni el seu matrimoni infeliç, més que infeliç, un matrimoni infernal; la mort de tots els seus fills al mateix accident de cotxe; la diagnosi d'un càncer de mama que per poc la mata, i tant de bo ho hagués fet, pensa; la lluita infinita contra una societat que la menyspreava com a dona i com a persona, contra un món que l'aclaparava i no entenia i que, de fet, encara l'aclapara i no entén. Madò Rosa podria enumerar (i ho estava fent, a la llibreta groga que guardava darrere les bosses d'espaguetis i macarrons) absolutament tots els episodis de la seva vida marcats per la desgràcia, n'està ben segura. Però el que sap que mai no serà capaç de fer és explicar en la seva totalitat tot allò que ha sentit, tot allò que l'ha sacsejada sencera per dins. Perquè una cosa era relatar les seves vivències, que al cap i a la fi eren, senzillament, successions de fets, i una altra ben diferent era descriure els seus sentiments, els quals havia percebut com experiències simultànies. I plasmar aquesta simultaneïtat a la seva llibreta, podent servir-se només d'un llenguatge que, a més de ser completament insuficient, era de caràcter successiu, li era del tot impossible. No li havia fet falta llegir a cap il·lustre escriptor argentí per descobrir-ho; ho sabia perquè ho havia intentat durant molts d'anys, tants que s'atreveria a afirmar amb tota seguretat que el llenguatge mai no li permetria d'expressar bé tot allò que sentia. Potser sa pintura sí que me funcionaria, pensa, però tampoc no n'està del tot segura. A més a més,

tampoc no sap pintar.

Madò Rosa obre la portella de l'armariet i hi fica la mà dreta fins al fons. Palpa tots els objectes que hi ha a dins. Ho fa amb poca cura, ja que la postura d'arreglar mongetes no li ho permet fer d'altra manera. Sent la dringadissa dels pots d'empotar tomàtiga, alguns cauen però no s'escarden. Per fi reconeix amb el tacte allò que estava buscant. Forçant aquella postura una darrera vegada, extreu l'objecte i el deixa sobre el moble de la cuina. Ara s'ha d'aixecar ella. Triga una bona estona perquè els genolls li fan molt de mal i no li responen, però finalment ho aconsegueix. Agafa la cafetera amb les mans tremoloses, en part pel Parkinson i en part perquè s'ha posat nerviosa, i la mira amb deteniment. No té res d'especial, però admet que sempre li ha agradat. Encara té dins el cap la imatge d'ella anys enrere, amagada, resseguint la tosca forma hexagonal de la cafetera amb el tou del dit índex. Després se l'acostava a l'ull, al llavi o al nas, a les espatlles o fins i tot a les costelles, depenia del dia, i deixava que l'alumini li refredés els blaus que li clapaven la pell. Hi passava hores, així.

Encara té prou força per a desenroscar els dos cossos. Treu el filtre, el deixa al costat del cos superior i omple el cos inferior amb aigua de l'aixeta. Torna a posar-hi el filtre. S'atansa al rebost i agafa el cafè, que és dins un pot de Cola Cao. Tres culleradetes li basten. Torna a enroscar les dues parts de la cafetera, pren foc al fogó i la hi col·loca a sobre.

—Madò Rosa, quin gust vore-vos.

L'anciana se sobressalta una mica davant d'aquella veu inesperada però, en veure de qui es tracta, es relaxa.

—Alicia! Ai, com me plau sa teva companyia. No t'esperava, avui. Pensava siria tota sola.

—No vos veig gaire bé, madò Rosa —diu n'Alicia, amb un deix de preocupació.

—I ara què dius! No ho pots dir de veres —s'afanya a replicar l'anciana.

—Duis una cara molt trista, darrerament. I semblau molt cansada.

—Idò jo me trob bé, no sé què vols que te digui —assegura madò Rosa, gratant-se la gepa del nas—. Bé, potser és vera que vaig un poc clocpiu aquestes darreres setmanes, però no és res.

—Madò Rosa, no me digueu mentides —la talla n'Alicia.

Els ulls de l'anciana s'humitegen. Totalment impotent, sense poder fer res per evitar-ho, comença a plorar en silenci. Se li ha fet un nus a la gola que no li deixa enviar saliva. Intenta expressar-se així com pot.

—Jo... jo... No puc... Tan tota sola... Sa casa, es sostre... tot me cau... damunt... I sempre tenc una... una cosa aquí... que no... que no me deixa respirar bé, no puc...

—Madò Rosa, tranquil·litzau-vos.

Però Madò Rosa segueix plorant. Ho fa d'una manera molt discreta, silenciosa, tapant-se la cara amb les mans i sacsejant les espatlles lleugerament a cada sanglot. També podria semblar que estigués rient. Quan ja s'ha recuperat, es destapa la cara i mira n'Alícia fixament. Sospira.

—És com si es temps se m'enganxés a ses soles de ses sabates — amolla amb un fil de veu—. Ai, Alícia, mos hem fet tan velles. I tot roda però tu notes com te'n vas.

Baixa l'esguard. Les paraules que aconsegueix trobar són paraules trencades, cada so una esquerda d'una xicra que han empès sense voler i ha caigut de sobre la taula i s'ha esmicolat en mil bocins:

—No puc més.

N'Alícia no diu res, i això impacienta a l'anciana.

—Ha arribat es moment, madò Rosa —murmura, per fi.

—Què dius? Es moment de què?

—De deixar tot això enrere. Avui, ara.

—No...

—Ja no teniu res. S'angoixa vos consumeix, i viviu per pura inèrcia.

—No, jo no volia dir això... Alícia!

—Ja ha arribat s'hora. No és es moment de tenir por, ara.

—Alícia! Però què estàs diguent? Alícia? Alícia!

L'esclat que se sent és eixordador. La cafetera surt projectada cap amunt, com una bala, abonyega la campana extractora i rebota directament contra la cara de madò Rosa, que cau estesa a terra. Quan la policia entra dins la casa, troba a madò Rosa panxa enlaire sobre el trespol de la cuina, amb el cap rajant-li sang. Al seu costat, observant-la dempeus i amb una cara esgarrifosament inexpressiva, hi ha n'Alícia. La policia la deté. Se la condemna per homicidi i és tancada a la presó.

És clar, això és el que passa dins el cap de madò Rosa durant els pocs segons de consciència que té el privilegi de viure just abans de morir. Perquè quan la policia arriba ella ja fa estona que és ben morta, i l'única persona que hi troben és madò Rosa al terra, pàl·lida i sense vida, amb la roba i la cara i tota ella tacada de cafè. Al seu costat, encara bullint i amb el cos d'alumini esgarrifosament deformat, hi ha la cafetera.

El funeral va ser senzill i hi va anar tot el poble. Tothom volia quedar bé. Però la veritat és que cap veïnat no va trobar mai a faltar aquella vella sonada que es passava els dies més sola que un arbre sense fulles parlant amb una cafetera fumejant.

CHICA 13

ANDREA CAMP CAMPOS

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Lo prometí. Me lo prometí a mí mismo. No volver a pensar en esa época nunca, al fin y al cabo, no sería tan difícil. Pero las promesas volaron con el tiempo como hojas en otoño, y ella seguía ahí, en mi mente, danzando elegantemente como el fuego, dejando que las llamas de sus recuerdos consumieran mi felicidad y mi tristeza a la vez, haciendo que me invadiese un profundo sentimiento de melancolía. Ya nunca nada volvería a ser lo mismo después de nuestro efímero y breve contacto. Un contacto en el que conocí otros mundos, otras sensaciones que me hacían sentir único, diferente, especial y comprendido. Reconozco que fue un error, uno de los más grandes quizá, pero volvería a equivocarme con ella el resto de mi vida, una y otra vez. Nuestra intensa y corta relación me recuerda al viento, pero no a esa brisa primaveral que mece las flores de los cerezos, ni a ese airecillo agradable que te refresca en verano. Me trae a la mente el viento frío e irregular de enero, ese que zarandea violentamente las ramas de los sauces, dándoles breves descansos para que tengan tiempo de agonizar. Ese que me recuerda que tu amor se fue con él, como las hojas. Bueno, donde pone amor... dejo que cada cual escoja la palabra

adecuada, nunca supe distinguir entre la realidad y la ficción, y nunca supe descifrar tus palabras, como si de un acertijo se tratara, sin saber lo que escondían: si la más entrañable y pura verdad, o una mentira que moldeé a mi gusto para sentirme satisfecho con mi vida de mierda.

Pero bueno, ya que estamos, vamos a dejar al lector experimentar mi desdicha, pues no sabe de qué estoy hablando y podría resultarle ofensivo. Es confuso explicar cómo me siento, pero a pesar de todo ello, las palabras fluyen solas cuando de ella se trata. Bien, empecemos. Era extraordinaria, alucinante, lograba arañar la imperfección con todos y cada uno de sus certeros desaciertos. Estaba más loca que Harley Quinn por el Joker, y era preciosa, cada noche despertaba con la luna y cada día dormía con el Sol. Amaba la música, por encima de todo lo abstracto, lo físico, lo melódico y lo desacompañado. Gran fan de Aerosmith, le encantaba bailar Walk This Way frente al espejo, haciendo alarde de sus cualidades para el Air Guitar. Cuando se encontraba en el clímax de su espléndida actuación, solía sorprenderla dándole un abrazo por la espalda, al que ella me contestaba achinando sus grandes y cerúleos ojos, arrugando esa naricilla respingona suya y sonriendo, dejando al descubierto esos dientes adorables de ratoncita. Le gustaba salir, cantar y beber vodka a morro, derramarlo queriendo y dejando a todas sus camisetas con resaca. A pesar de ello se reía, aunque al día siguiente, después de tal jumerera, no se acordara de quién era el número de teléfono que tenía escrito en el brazo, ni de cómo habían llegado esas botellas de alcohol vacías manchadas de carmín oscuro al borde de su cama. Solía deleitarme con el enigma de sus ojos, que con el tiempo dejaron de ser un misterio para mí, y amaba por encima de todo esos labios de rosa, de los cuales solo me dejaba catar las espinas. Le gustaba la poesía, sentía a los autores, lloraba con ellos y no recordaba nada al día siguiente. Dormía un ínfimo e irrisorio periodo de tiempo al día, por eso de su insomnio inventado y poseía las ojeras imaginarias más hermosas que nadie había contemplado jamás. Estaba jodida, inmensamente, aunque luego no lo quisiera reconocer y se hiciera la dura, escondiéndose tras esa melena que aun siendo de un color común, me encandilaba con sus ondas rebeldes en las que volvería a enredar mis dedos una vez tras otra, infinitamente. Era la villana de mi historia inventada, la que me hacía el amor con Metallica de fondo.

Me quería, era capaz de quererme, haciéndome adicto a sus incumplidas promesas, a sus medias verdades y a sus falsas mentiras. “Fiera como una pantera y suave como el algodón” según Estopa, “La chica que lee y me hace querer ser todo lo que no soy, que no se resignará a vivir sin pasión, sin perfección o a llevar una vida que no sea digna de ser narrada” citando a Charles Warnke. Estoy convencido de que venía de otra nebulosa, por eso nunca la entendía nadie, aunque siempre alzaba la voz por encima de la de todo el mundo. Diría que era inmortal, por eso de su infinidad de lunares y que me conocía mejor que yo mismo, que descubrió cosas sobre mí que nadie más sabrá jamás. Tenía un orgullo... Madre mía los problemas que me daba la señorita con su orgullo... Era mi chica diez no, trece, la chica con la que me gustaría pasar el resto de mi vida inmortal, a la que para ser perfecta, lo único que le faltaba era ir de mi mano. Cuando salíamos, me decía que lo nuestro no sería para siempre, que cuando fuera mayor no se acordaría de mí, que caeríamos en el Alzheimer. Y aun así, viviría con ella, su ignorancia y su inconformismo para siempre.

Ahora soy feliz, espero que me envidie. Creo que todo lo que he conseguido me llena, y creo que de felicidad. Tengo la vida que tanto deseaba (quizá no tanto), y una chica a la que quiero (quizá no tanto), aunque no hay día que no la compare con ella y me decepcione, porque nada se le puede comparar y joder, ¿por qué tuve que resignarme a vivir sin ella? No me engaño, es impotencia, esa de no poder tenerla, porque volvería mil veces a ese paraíso infinito y eterno que me ofrecían sus brazos, y espero que esa gloria sea la que me espera después de la muerte, ese Edén prometido. Iluso fui al pensar que nunca se iría de mi lado, pero era una chica aventurera, dromómana empedernida, y no se arriesgaría a quedarse en su zona de confort cuando podía poner su corazón a 100 bpm en los brazos de cualquier otro que le diera un poco más de juego, de fantasía o quizá un poco más de manta en la cama. Era, o así creí yo que fue durante el tiempo que fue mía, mi reina, mi Killer Queen. Ahora está con ese despreciable, un baldragas que la cambiaría por dos gramos de cocaína si pudiera. Sé que ese maldito haragán no la quiere realmente, aunque ella pierda los huesos por él, se le derritan las rodillas al oír su nombre y en las puntas de su pelo se dibujen corazones cuando la acaricia. Ese desgraciado la ha convertido en un fantasma con un corazón

occiso latiendo en su interior, bombeando un líquido frío y rojo, en un alma en pena habitando un cadáver vacío de vida, intentando llenarlo de sentimientos humanos.

TOT ALLÒ BELL

MARIA BATLE CLADERA

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Encara recordo allà on et vaig conèixer. I mira que en fa, d'anys! La gespa perlada amb diamants minúsculs de rosada blanca; els arbres dansaires fent pessigolles a la panxa del cel; les muntanyes descordant-se les faldes per deixar veure el cos nu de la vall, tan jove i tan vetust alhora, tan radiant i malenconiós, esberlat de cicatrius que semblen rierols i pigues que semblen roques. I et recordo a tu enmig d'aquest espectacle de bellesa divina, alçant-te rígida i esvelta com una cariàtide del temple ara esbucat de mon cor, i em venen les ganes de tancar els ulls i capbussar-me en els records d'un passat jove i feliç. Fàcil m'és evocar l'instant en què em va prendre l'ineludible embriaguesa que porta inherent tota imatge sublim, però em resulta increïblement difícil, millor dit, del tot impossible, recordar, i molt menys descriure, ni que fos en la seva part més ínfima, una engruna d'allò que vaig entendre i sentir durant aquell fugaç moment de lucidesa èbria. Tot i això, assedegat de reviuire el fantasma d'aquella felicitat remota, sóc capaç de gratar en la meva imaginació fins a descobrir una escena quasi enterrada per l'oblit, un Jo flegmàtic assegut sobre l'estora vellutada de flors alpines, que mentrestant engoleix amb els ulls cada moviment teu: el vaivé dels teus cabells gronxats per l'alè dels gorgs, l'agitació del teu pit travessat per fletxes d'aire gèlid, la contorsió dels teus canells i els teus colzes i els teus genolls i el teu coll graciós de gasela, jo engoleixo tot això i més, en la meva pel·lícula que neix de la memòria maliciosa i fal·laç, car sols hostatja la veritat a mitges, profanada per la imaginació i pels desitjos i temors més abstrusos i recòndits del meu ésser. Emboirat pel vel de la vigília endormiscada, estant jo en ple procés rememoratiu, tu sures amb els peus descalços

propis dels àngels per sobre de la terra i de mi i de Déu, allunyant-te cada vegada més, cap a l'horitzó, cap a l'infinit, com si volguessis fondre't amb l'eternitat fingida del sol crepuscular. I llavors baixa el teló violaci de la nit, les estrelles es despenyen del cel i tu i jo i el meu quadre de records ens perdem pels avers de la meua afligida consciència.

M'és difícil tornar a la realitat. Quan dic realitat em refereixo al present, a la vida quotidiana, al moment. Vull enfocar la mirada, centrar-me, pensar què deu haver cuinat n'Eugènia per dinar, però el meu esforç és en va. La melodia del passat és massa atractiva. Hipnotitzant és el seu batec. I així com el mariner s'entrega als braços de les sirenes, jo em lliuro a l'abraçada de la memòria.

I em mullo de records fins els ossos. Nedo infatigable entre els records. Records... Són el millor que em queda. Ara mateix podria viure nodrint-me de records. Són tan bells... i tu ets tan bella... El passat és bell. Ah, tu i el passat! A vegades em sembla que sou la mateixa cosa. I la bellesa. Tu, el passat i la bellesa. Els meus tresors més preuats. I tots tres, per fi junts. I inseparables.

Per què, podent reviure una i una altra vegada un passat gloriós i extraordinari, m'he d'esforçar a aferrar-me a un present cru i sense poesia? Només els records són capaços de sustentar la meua fràgil ànima que, com bé saps, amb penes i treballs pot suportar la vulgaritat d'aquest món. I només la memòria, amb imaginació, pot transformar l'ordinari i insípid avui en un heroic i esplendorós ahir.

Tu ho saps. El temps m'obsessiona. La seva presència, invisible. El seu pas, implacable. El seu efecte, eixordador. A vegades, només a vegades, sento el temps escolant-se entre les meves mans, i llavors intento agafar-lo i estrangular-lo perquè no se m'escapi. Algun cop he aconseguit retenir unes mil·lèsimes, com a molt un segon, però tot d'una que afluixo arranca a córrer altre cop, més veloç que mai, i vinga a podrir fruita i envellir persones. No veus, estimada, que així no es pot viure? Que vaig fer el millor pels dos? No veus que amb aturar els rellotges no n'hi havia prou? I que esmicolant els miralls sols evitava veure el meu declivi com a ésser humà? Ho pots entendre, n'estic segur. Imagina com em sentia veient-te envellir, i sense jo poder fer-hi res. Quina angoixa! Quina impotència! Tu, la meua estimada, havent sigut la més bella de totes les dones, la

bellesa i joventut es fonien com un glaçó oblidat dins l'aigua de la vida.

Encara recordo també les darreres paraules que em vas dir. «Estàs boig!», van ser. Quin to, quina musicalitat! Van brotar dels teus llavis tal com Aretusa a Ortígia, un esclat carregat de passió, un clam aterrit i punyent i tan immensament bell que, quan vaig clavar-te la daga al cor, encara vaig poder sentir el teu cos vibrant en aquell darrer i tràgic mi bemoll. I vaig restar així, amb la mà esquerra enfonsada al teu pit clapat de sang, envoltant el punyal amb fermesa, i content de poder sepultar-te, per fi, sota la meva memòria.

LLUEVE SOBRE TOKYO

ANDREA CAMP CAMPOS

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Los sutiles reflejos del neón de las calles se cuelan por la ventana y se tumban en una cama medio deshecha. Llueve y las gotas de agua resbalan por el cristal, teñidas de rojo por la luz del cartel de un estudio de tatuajes clandestino.

Los relámpagos recorren cada rincón oscuro hasta llenarlo de luz por milésimas de segundo. Las gotas se desnudan cada vez que un rayo toca la tierra, para volver a vestirse después con el color aterciopelado de los labios de una geisha.

Esta noche llueve en las calles de Tokyo, haciendo que farolillos tradicionales japoneses se mojen sin piedad.

Llueve en el ardiente barrio de Shibuya, donde coches tuneados hacen carreras ilegales en callejones, pintando los charcos de los colores llamativos que lucen los bajos de cada automóvil.

Llueve la comunidad cultural de Akihabara, donde el agua salpica el maquillaje de las chicas lolita y escurre las últimas horas de inocencia del día, antes de volver a casa bajo un paraguas de Hello Kitty.

Llueve en Kabukicho también, porque al agua le da igual que sea el barrio más peligroso, ella se desliza sigilosa por el impermeable de un oficinista de clase media, que busca diversión en un burdo prostíbulo de callejón.

Llueve en Shinjuku, donde un chaval con un jersey Gucci estudia para sus exámenes de acceso a la universidad, sin saber que sus padres pagarán al centro corrupto al que quiere ir para garantizarle un buen futuro, porque el dinero todo lo compra.

Llueve en Sanya, en una tienda de ramen barato donde un manekineko agita su mano cansada en el mostrador, mientras el dueño observa como una pareja de ancianos busca, sin suerte, restos de comida en el contenedor de basura mugriento de una calle sin salida.

Llueve en el monte Fuji y se mojan las estatuas de los budas de piedra, pero también los cadáveres del Aokigahara, ese mar de árboles conocido como bosque del suicidio.

En fin, llueve y llueve, y el agua cae impasible sobre Tokyo, cae indiferente sobre ricos y pobres, sobre aquellos que están vivos y aquellos que no lo están. Moja a mafiosos y prostitutas, a maikos con sueños irrealizables. Su humedad cala hasta los huesos de estudiantes, de trabajadores, de homosexuales reprimidos y de esposas infieles. Apelmaza los rizos de las adolescentes más *kawaii* y deshace los restos de un mochi de fresa a medio comer, tirado en una papelera que hace esquina en el distrito financiero.

Y entonces después de mucho pensar y tras dos mil carreras de gotas de lluvia por el cristal, caigo en la cuenta. Todas esas coincidencias. Mi fijación por Tokyo solo es comparable a mi fijación por ella. Ambas con belleza propia.

Porque Tokyo no es Tokyo, Tokyo es ella.

Porque ella no es ella, ella es Tokyo.

Quebradiza, peligrosa, suave y misteriosa. Alocada, mojada, viva y furiosa. Efervescente.

Y si hoy llueve en Tokyo, es porque ella está triste. Y cuando llora, su llanto es tan frágil y desalentador que hace romper el cielo en miles de lágrimas. Esa ciudad tan hermosa estalla en cientos de pedazos, cautivada por el espíritu de tan bella y venenosa dama.

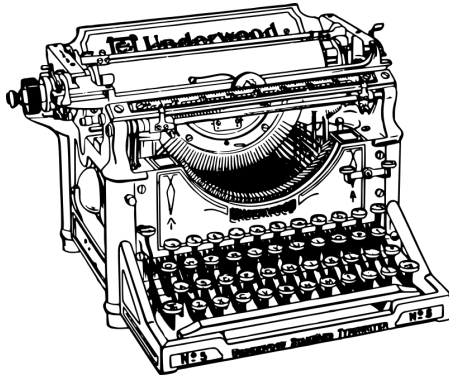
Una dama que posee delicados labios de geisha. Que tiene tatuados a fuego los colores de los coches de Shibuya y que descifra expresiones con miradas llenas de inocencia. Que resbala escurridiza entre mis manos. Que te volvería loco y te haría perder millones de yenes jugando

al Pachinko si te lo pidiese.

Pero eso te da igual. Y a mí también. Porque me dejaría corromper por sus trucos una vez tras otra, sin pausa, sin piedad. Y nunca me sentiría mal, no habría un solo ápice de culpabilidad en mi cuerpo. Todo se lo perdonaría con tal de que me permitiese deslizar una vez más mis dedos sobre sus curvas.

Jamás nadie podrá sacarme esa sensación del alma. Y nunca podré dejar de compararla con el corazón bullicioso de la ciudad más intensa y bonita que jamás ha existido.

Porque ella es dueña del encanto y posee la pasión que eso conlleva. Y la ayudaré a desatarse.

TRADUCCIÓ

ÀRAB

VANESSA LÓPEZ VILCHEZ

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Relato corto de la colección Taksir rukab de Zakaria Tamer.

El sol del mediodía caía sin piedad sobre los tres muchachos que, a pesar del calor, seguían jugando en aquella callejuela solitaria, haciendo tanto ruido que, en lugar de tres, parecían veinte. Un señor, harto de oírlos, sacó la cabeza por la ventana y gritó:

—¡Relajaos, malditos críos! ¡Dejadnos descansar un rato!

Les pareció que esa cabeza calva pertenecía a un vecino al que temían, por lo que uno de ellos contestó:

—¡A sus órdenes, Abu Salim!

Los niños dejaron de jugar y se apoyaron en la fachada para empezar a hablar de la escuela con fastidio y a maldecir al profesor por culpa del cual habían suspendido.

—El ministro de Educación es amigo de mi madre y de mi padre, y hace todo lo que mi madre quiere, y cuando sepa lo que me ha hecho el profesor se va a enfadar muchísimo y lo va a expulsar de la escuela — Dijo el primero.

—Pues mi hermana grande es amiga del director de la policía, y me cuida mucho.

Siempre que viene de visita me manda al mercado a comprar chocolatinas y golosinas, y le voy a contar que el profesor insulta al gobierno delante de los alumnos, y que es un gordo y un vago, y que se duerme en clase y ronca, y que nos deja jugar —añadió el segundo.

El tercero seguía en silencio mientras sus amigos, expectantes, aguardaban su aportación. El muchacho quiso hablar, pero no tenía nada que decir, pues su madre no conocía a nadie más que a su padre, y sus hermanas no conocían a nadie más que a sus esposos. La confusión se apoderó del niño, que sintió que estaba suspendiendo por segunda vez.

ALEMANY

DAVID CÀNOVAS COTS

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

De sobte, la Sabine es desenganxà del flux de passejants i es dirigí a una taula petita on encara no seia ningú. En Helmut tenia la sensació que les cadires d'aquell cafè eren massa petites per a ell, però la Sabine ja s'havia assegut. Tampoc no hauria agafat mai un lloc a la primera fila. Tan a prop dels que fluïen en totes dues direccions no es podia veure res. Hauria preferit seure tan a prop de la paret de l'edifici com li fos possible. L'Otto també seia, ja. Als peus de la Sabine. Però ell encara observava en Helmut, com si volgués dir que considerava el seu lloc com a provisional mentre en Helmut encara no segués. Aleshores, la Sabine demanà un cafè, passà una cama per sobre de l'altra i contemplà el parsimoniós desori del passeig marítim amb una expressió de diversió dirigida a en Helmut exclusivament. Ell també desvià la mirada cap a la gent que passava massa a prop d'ell. No es veia gran cosa. Però encara era massa. Sentí una mena de fam desesperada vers aquella gent bronzejada vestida amb roba clara i escassa. Semblava més atractiva aquí que a casa seva, a Stuttgart. No tenia aquesta sensació amb ell mateix. Els pantalons clars li quedaven estranys. Si no portava cap jaqueta, el que més es veia, segurament, era la panxa. Al cap de vuit dies li seria igual. Al tercer dia, encara no. Com la pell envermellida de manera horrible. Al cap de vuit dies ell i la Sabine encara estarien bronzejats. A la Sabine, el sol només li havia inflat cada arruga, cada imperfecció de la pell. Semblava grotesca. Sobretot ara, que mirava els passejants plena de diversió. Reposà una mà a l'avantbraç de la Sabine. I per què havien de mirar aquella brolla de braços, cames i pits que anava i venia? A l'apartament tampoc no hi faria tanta calor com en aquell passeig pedregós i sense arbres. Cada dues persones que passaven es notava un punt d'aventura que ràpidament convertia la visió en infelicitat. Tots els que passaven per allà eren joves. Què còmode que s'estaria darrere dels barrots rectes de l'apartament. Feia tres dies que eren allà, i cada tarda havia seguit la Sabine quan anava a la ciutat. Cada cop en aquell passeig. Trobava interessant observar la

gent. I ho era. Però insuportable. S'havia proposat de llegir els diaris de Kierkegaard. Havia portat tots cinc volums. Pobra de tu, Sabine, si només en podia acabar quatre. No tenia ni idea del que Kierkegaard havia escrit en els seus diaris. Era impensable que hi hagués anotat res de privat. Anhelava apropar-se a Kierkegaard. Potser només ho anhelava per a poder-se decebre. S'imaginava que la llarga decepció diària que li suposaria la lectura dels diaris de Kierkegaard seria plaent. Com el temps plujós durant les vacances. Si, com temia (i encara més, esperava), aquells diaris no li permetien apropar-s'hi, aquell anhel creixeria encara més. Un diari sense res privat. No hi podia haver res de més atractiu. Havia de dir a la Sabine que a partir de l'endemà passaria les tardes a l'apartament. Hauria pogut tremolar de la irritació! Aquí assegut en aquesta cadira massa petita, fitant la gent, mentre que a l'apartament... No es volia endur Kierkegaard a l'aigua. Ho havia fet amb quinze anys. Havia llegit Zarathustra estirat de panxa a terra. Esnob com era, havia llegit la traducció al francès. *Ainsi parlait Zarathoustra*.

ANGLÈS

NOEMÍ GUTIÉRREZ FERRER

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

La mujer camina a través del extenso césped, sobre un riachuelo donde crece trillium y por una pradera. Su larga falda se infla con el viento. Bajo su brazo lleva una gran manta azul. La desdobra, extiende sus brazos y la manta se infla, luego se agita, para finalmente posarse en la hierba. Se sienta en el borde del cuadrado azul y mira la casa de verano que adora, solo abierta para la estación. La hierba le llega por la cintura.

Sé por los árboles, las gencianas a sus pies, la calidad de la luz, que es primavera. Estamos en los Berkshires y la primavera llega tarde aquí, no como en las ciudades. Aquí hay algún retraso, en el sentido de que estamos al borde de algo, una promesa de algún tipo. Hay algo vagamente sexual en el ambiente. En la risa de la mujer.

Respira profundamente y suspira. Está enamorada de la luz. Sus ojos acarician cada brizna de hierba, cada sombra de lavanda. Estira las piernas. Hay hormigas, estoy seguro, las primeras de la estación, ahora cerca de su tobillo. ¿Está tarareando una canción? Algo sobre ella me sugiere que no es de nuestra época. ¿El qué? ¿Un vistazo? ¿La forma de vestir? Creo que canta una cantata de Bach y sus altos aleluyas se elevan y flotan sobre el campo. Su hija le saluda desde el borde del terreno, llamándola por su nombre, llamándola de vuelta una y otra vez a este mundo.

La mujer sonríe mientras la niña asegura sus pasos por el escarpado caserío y corre hacia ella a través del césped, llevando una cesta. El hombre emerge de la casa y cruza el prado, el riachuelo y la pradera hasta llegar a su familia. Ya solo falta la hija mayor. Uno sospecha, yo sospecho, que está mirándolos desde lejos, como cualquier adolescente. Pronto también descendería las empinadas escaleras y se uniría a ellos para hacer un picnic en la pradera. Hay espárragos del jardín, salmón y helechos. Chèvre y peras.

Uno quiere mantener bien a esta familia. Viéndolos de esta manera, desde una distancia, puedo decir que están hablando, pero no puedo averiguar lo que dicen. Rien, y su risa me llega a través de la brisa. La hija adolescente, sujetando manojos de lilas, cruza ahora el arroyo, pasando por la pradera, se arrodilla, poniendo sus brazos alrededor del cuello de su padre, y le da un beso. La familia no se acerca más que eso, se contienen, mantienen la distancia. Pero tengo fe en ellos. Por ahora la luz es a lo que presto más atención, y a algunos gestos familiares. La jarra de vino siendo levantada una y otra vez. La madre señalando al cielo. La hija pequeña girando alrededor de la familia haciendo piruetas laterales, sus piernas difuminándose. El hombre se reclina en la hierba purpúrea. Casi puedo oír sus suaves risas, su júbilo. La madre diciendo “cometa” en un murmullo. Casi puedo oír el crepúsculo llegar.

Aún son solo una bonita imagen, el retrato de una familia haciendo un picnic en la pradera cerca de su casa de vacaciones en Massachusetts, aunque aún no es verano. Y mientras las figuras parecen estáticas, de hecho no lo son—es solo mi deseo para ellos: que se sentasen juntos, que la luz permaneciera. El anochecer llega rápidamente. Aún permanecen

las risas, los suspiros, el éxtasis, una jarra de vino, suficiente amor para sobrevivir.

Aún no pudo averiguar cuán remoto yo, el espectador, el que está contando su historia, me he vuelto, cuán cauto. Si hay una pista en esta escena de algo a punto de torcerse, no lo veo. Lo paso por alto. O quizás prefiero no verlo. Si pudiera darle la vuelta a este cuadro, girarlo de modo que la casa y el lago están más cerca de mí y la familia se vuelve pequeña en la pradera, quizás lo que vería sería la ciudad de arena colapsando, los pesados peces luna en el fondo del lago durante la noche, la casa blanca fantasmal y luminosa en esta luz. Pero algo me impide hacerlo. Solo una cosa destaca ahora, empequeñeciéndolo todo —la familia, el hermoso rosa de la cabeza del salmón en la hierba que es tan verde, los propios Berskhires, que se ven como un océano en esta luz— curiosamente, en todo esto solo hay una cosa que no puede ser ignorada—y eso es la enorme explosión de estrellas en el arco sobre la puerta del caserío.

The Art Lover, a novel

Carole Maso

A New Directions Classic, 1990

EUSKERA

JULIA RON SOTO

FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

Joseba Sarrionandia

Hazme manzanilla, Maggie

Ya han pasado diez años desde la primera vez que me tuvieron que llevar borracho a casa. Recuerdo que, después de beber el whisky, me quedé mirando el fondo de la copa, y que me fascinó la traza del vidrio, y que pude ver el arco iris deslizado en espiral, como si fuera una serpiente, girando del todo a la nada y precipitándose hacia mí. Por aquel entonces, al igual que ahora, vivíamos en la calle Rum, un pasadizo estrecho de Manhattan, en la vivienda de la segunda planta. Así pues, según me contaron a la mañana siguiente, me llevaron desmayado. Era al alba, y la abuela se me acercó a la cama vestida con un largo camisón.

“¿Que tal tu día, Stephan?”, me preguntó enfadada, “Anoche trajiste a casa más alcohol que fundamento. Llegaste como un impedido. ¡Tómate esta manzanilla!” Aunque manaba humo, me la bebí sin replicar. La abuela tomó la taza vacía y se fue a la cocina, mientras cuchicheaba como el que fue nuestro abuelo tenía menos excusas y más trabajo en su época.

Vivía con mi madre y la abuela, y hacerlo con dos viudas no es fácil. Mucho dolor, demasiados recuerdos y una desesperación excesiva. A decir verdad, no me gustaba la reprimenda de esas dos mujeres. Para la abuela la tristeza se había convertido en costumbre, ese era el presente que le había concedido la vejez. Por la soledad, y también por tradición, encontraba borracha a mi madre frecuentemente.

Oír lamentos no es agradable, pues el sufrimiento es contagioso. Aun así, quería a las dos, madre y abuela, con locura, casi tanto como ellas me querían a mí, como cada cual quiere la carne de su carne.

No pasaba mucho por casa. Me marchaba a las posadas de la ciudad al salir del trabajo, o, si hacía buen tiempo, paseaba por las aceras. Nueva York está trazada de geometría y estrechez. Se puede encontrar, inscrita en cemento, una gota de sangre bajo cada hoja que cae. Se dice que

mueren en la descolorida Nueva York cuatro millones de patos al día, y un millón de corderos, y miles de perros abandonados. El río Hudson acarrea la orina de cinco millones de hombres y la menstruación de cuatro millones de mujeres ungidos en aceite, en una corriente siempre oscura.

Los atardeceres son más lúcidos que los días en la gran ciudad. El mundo se apaga y se enciende la urbe. A veces, me encaminaba por las grandes avenidas entre las múltiples luces de la tarde, a pie desde el anochecer hasta la madrugada, incluso hasta la parte de East River y el Bronx. También solía andar por las calles donde las jovencitas, con coloridos vestidos de seda, enseñaban los muslos mientras guiñaban. Caminar, caminar desde que las gaviotas se escondían hasta cuando los vendedores de periódicos empezaban a asomarse; así recopilaba las horas en mis piernas. Otras veces entraba en algún bar u hostel, en busca de una caricia estéril o con intención de ahogar mis adentros en whisky.

EUSKERA

EDURNE SANZ ARSUAGA

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Joseba Sarrionandia

Maggie, ponme una manzanilla

Ya han pasado diez años desde la primera tarde en que tuvieron que llevarme a casa borracho. Recuerdo que después de haberme bebido el whisky me quedé contemplando el fondo del vaso y que el brillo de la forma del cristal me embrujó, y que vi un arco iris que se arremolinaba, como si fuera una serpiente, dando vueltas, pasando del todo a la nada y abalanzándose sobre mí. En aquel momento, igual que ahora, vivíamos en la calle Rum, un pasadizo estrecho de Manhattan, en un segundo piso. Como decía, había perdido el conocimiento cuando me llevaron a casa, según lo que me contaron al día siguiente. Cuando me desperté me dolía todo el cuerpo. Acababa de amanecer y mi abuela se me acercó a la cama en camisón.

—¡Buenas, Stephan! —me dijo irritada—. Vaya cogorza te pillaste ayer. Llegaste a casa cojeando. ¡Anda, tómate esta manzanilla!

Echaba humo, pero me la bebí sin rechistar. Se llevó la taza vacía mientras murmuraba que en su día mi difunto abuelo era más trabajador y daba menos excusas, y se dirigió a la cocina.

Por aquel entonces vivía con mi abuela y mi madre, y no es fácil vivir con dos viudas. Mucha amargura, demasiados recuerdos y pesimismo en exceso. A decir verdad, la aflicción de aquellas mujeres me disgustaba. La tristeza se había convertido en algo habitual en mi abuela, era el regalo que le había traído la vejez. A mi madre me la encontraba borracha a menudo; era culpa de la soledad, aunque también tenía algo de tradición. No es nada agradable escuchar gemidos, la agonía se contagia. Sin embargo, las quería mucho a las dos, a mi madre y a mi abuela, casi tanto como me querían ellas a mí, de la misma manera en la que uno ama su propia carne.

No pasaba mucho tiempo en casa; al salir de la fábrica me encaminaba a las posadas de la ciudad o, si hacía buen tiempo, me daba una vuelta por sus calles. Nueva York está organizada de manera geométrica y estrecha. Debajo de cada hoja te puedes encontrar una gota de sangre inscrita en el cemento. Por lo visto, todos los días mueren cuatro millones de patos, un millón de corderos y miles de perros abandonados en la lúgubre Nueva York. El río Hudson lleva la orina de cinco millones de hombres y la menstruación de cuatro millones de mujeres, unidas en aceite, en su corriente siempre turbia.

En la metrópolis, las tardes son más luminosas que las mañanas. El mundo se apaga y la ciudad se enciende. A veces empezaba a pasear entre los colores del atardecer y recorría las avenidas desde el crepúsculo hasta el alba, e incluso me acercaba al Bronx y a East River. También pasaba por aquellas calles donde las muchachas de vestidos de seda colorida hacían gestos dejando los muslos al descubierto. Caminar, caminar desde que se escondían las gaviotas hasta que aparecían los vendedores de periódicos; así se acumulaban las horas bajo mis pasos. A veces entraba en algún bar o posada, en busca de una simple caricia o para ahogar mi conciencia en whisky.

FRANCÈS

CATALINA FERNÁNDEZ UTIEL

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Una vez más vuelvo a la ciudad, y una vez más lo hago por la Porte d'Italie. Mientras cruzaba las mesetas de Borgoña y los bosques de l'Aube, las noches se volvieron frías, las casetas de los obreros y los refugios de los leñadores de Sainte-Menehould resultaron ser incómodos, y tras haberme arrastrado por tres o cuatro regiones de Francia, cual compañero errante, y habiendo echado un vistazo más allá de las fronteras, vuelvo al redil.

Ya es invierno, y con su llegada no puedo desplazarme como las aves migratorias siguiendo el calor a lo largo de las columnas térmicas para llegar a una región templada, así que hiberno como un animal que se esconde y se adormece, paso el invierno cual navío que arriba a puerto y hace escala resguardado del hielo, me contraigo, me agazapo en un rincón de la ciudad, refuerzo las paredes a mi alrededor, me preparo, me envuelvo de pies a cabeza con lana, aísló el delicado engranaje que es mi cerebro, me acurruco, vuelvo a mi caparazón, me aletargo, me muevo a cámara lenta.

Una vez más, se trata de pasar cuatro o cinco meses de invierno en el interior de París, ese inmenso punto de reunión de desdichas y milagros cotidianos, buscando cada día comer y beber hasta la saciedad, una saciedad sustancial, y cada noche un refugio tranquilo, en el que no tenga que preocuparme, y todo esto llevando por supuesto una vida plena y feliz.

Y me río porque para el policía que controla el tráfico soy un vagabundo que vuelve al puerto, boca áspera, hombros encorvados, cazadora mugrienta, zapatos en las últimas, tripas rugiendo, morral vacío, y un reciente documento de excarcelación en el bolsillo...

¡Y en estas voy a escribir un libro!

ITALIÀ

MÍRIAM RUIZ MUÑOZ

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Luigi Capuana, *Perfum*, Torino: Roux e Viarengo Editori, 19004 [1890], cap. I

Patrizio Moro-Lanza s'havia sentit tan feliç des de feia tres mesos que ja començava a mostrar una por supersticiosa, com si estigués presentint la seva mala fortuna a l'espera d'una cruel sorpresa. Li semblava impossible que la mala sort, que l'havia perseguit des de la infantesa, de sobte s'aturès, tan bon punt la bella noia havia entrat a casa seva, i qui ha estat la seva dolça companya durant tres mesos. Ell s'havia adonat, amb gran sorpresa, que tot havia estat bo per a ell des del dia del seu casament. Fins i tot les circumstàncies que al principi li havien produït una sensació de molèstia i disgust, com el sobtat trasllat de l'Agenzia delle Tasse di Marzallo i el vast antic convent d'aquell municipi destinat per això a l'oficina de l'Agència i residència de l'Agent; pel que fa a aquestes circumstàncies de sobte van canviar al seu favor i van ajudar a fer estimar la seva estimada solitud a la vida, entre la mare malalta sempre i patidora i la jove esposa que semblava tirar-se al voltant, per les habitacions malenconioses de la seva estranya llar, parpelleigs somrients de sol.

El viatge d'Avola a Marzallo havia estat molt trist. Boira i matí plujós, que fins i tot fan que els camps més fantàstics semblin lletjos, pels quals els camins de la província serpentegen; fred extraordinàriament intens, que postrava fins la part posterior del carro mal defensat, la pobra senyora Geltrude embolicada en pell i mig sepultada sota la manta del viatge i els xals pesats; sorollós i continu el rebot de la fusta que produïa desconcert seriós a l'Eugenia, que es va tornar tan pàl·lida de cara que semblava que havia de perdre el coneixement en qualsevol moment. I tan llarg com interminable el viatge, només unes quantes paraules es van intercanviar gairebé en veu baixa, quasi com si tota la tristesa del cel i de la terra no li permetessin parlar-li també a ell encara que no patís, i que hauria desitjat disminuir l'avorriment i el cansament de tantes hores amb un lema alegre en tantes hores dins el carro.

ITALIÀ

CARLOS VAIO LÓPEZ

FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

Luigi Capuana, Profumo, Torino: Roux e Viarengo Editori, 19004 [1890], cap. I.

Patrizio Moro-Lanza se sentía, desde hacía tres meses, tan plenamente feliz que ya comenzaba a experimentar un supersticioso temor, como si presintiera que su mala suerte estuviera al acecho para tramarle alguna cruel sorpresa. Le parecía imposible que la desdicha, por la que había sido perseguido desde la niñez, hubiese ahora cesado de repente, recién entrada en su casa la bella y gentil persona convertida, desde hacía tres meses, en la dulce compañera de su vida. Había notado, con gran maravilla, que, desde el día de su boda, todo le había salido bien. Hasta las circunstancias que antes le habían producido una sensación de irritación y desagrado, como el repentino traslado a la Agencia Tributaria de Marzallo y el amplio ex convento destinado por aquel municipio para oficina de la Agencia y vivienda del Agente; hasta estas circunstancias se habían, de pronto, vuelto a su favor, y contribuían a hacerle más deliciosa la querida soledad de su vida, entre la madre, siempre enfermiza y dolorida, y la joven esposa, que parecía que lanzase alrededor, por las melancólicas habitaciones de su extraña vivienda, sonrientes destellos de sol.

El viaje de Avola a Marzallo había sido tristísimo. Mañana neblinosa y lluviosa, que hacía parecer feos incluso los magníficos campos, por los cuales serpentea la carretera provincial; frío extraordinariamente intenso, que postraba, al fondo del carruaje mal protegido, a la pobre señora Geltrude, envuelta en el abrigo y medio sepultada bajo la manta de viaje y los pesados chales; ruidoso y continuo traqueteo de la madera, que producía gran consternación en Eugenia, que se puso tan pálida que parecía que, de un momento a otro, fuera a desmayarse. Y, durante el interminable viaje, solo unas pocas palabras intercambiadas en voz baja, como si toda aquella tristeza del cielo y de la tierra le impidiera hablar también a él, que no sufría y que habría querido disminuir, con alguna frase alegre, el aburrimiento y el cansancio de tantas horas de carruaje.

ROMANÈS

MARC RIERA IRIGOYEN

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

Ana Blandiana, “Missió impossible”

Ens vam asseure en una de les taules, cara a cara, ella amb els ulls fixats en el terra, finalment en silenci, i la vaig observar per primera vegada amb atenció i curiositat.

Em seguia resultant difícil dir quina edat tenia, de la mateixa manera que em costava afirmar si tenia els cabells rossos o de color castany. Tenia uns cabells mancats de llum, d'un color beix brut en què, pensant-ho bé, no es distingirien els cabells blancs. Era menuda i descolorida; «descolorida», aquesta era la paraula, però amb un significat més personal, com si ho haguessin dibuixat tot amb els colors més vius i intensos i després ho haguessin descolorit amb un drap que n'hagués deixat només línies i colors aproximats. No obstant això, també tenia alguna cosa interessant que m'havia impedit abandonar-la a les escales de la clínica i que m'impedia espantar-la fent-me simplement invisible. Potser era la mirada que no intentava defensar o dissimular. Em mirava fixament, repençant els colzes sobre la taula, alhora que recolzava les galtes sobre els palmells de les mans, com si me les volgués oferir sense condicions.

Tots dos callàvem: jo perquè no sabia què dir; ella perquè, evidentment, no sentia la necessitat de parlar. Em mirava tranquil·la, amb una mena d'adoració suficient per fer-me sentir, sorprenentment, enveja. Tampoc no vaig poder evitar pensar que jo mai no podria mirar a ningú d'aquesta manera.

—L'escolto —li vaig dir, amb un respecte que em va sorprendre a mi mateix.

—No, si us plau, és millor que no parlem —em va interrompre ràpidament, posantme amb inesperada familiaritat un dit sobre els llavis—. Qualsevol cosa que em diguis no podrà fer que no t'estimi, i qualsevol cosa que et diguis no podria expressar el que sento per tu.

No vaig poder no fixar-me que la relació —com a mínim gramatical— entre tots dos havia canviat. Ara jo havia fet servir la tercera persona del singular, i ella m'havia parlat de «tu». Però aquest distanciament no era més que l'expressió de les nostres diferències de definició: mentre que ella era, de forma evident, autèntica, sincera, pura i lliure de misteri, jo em trobava en una posició vergonyosament falsa, incapaç de dir la veritat; no perquè hauria volgut mentir, sinó perquè no era creïble. La seva superioritat provenia de la seva autenticitat, mentre que el meu misteri es degradava en una confusió que m'impedia reaccionar amb naturalitat.

RUS

GEMMA SASTRE SANCHO

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

L'accent rus, de Ievgueni Vodolazkin

Martha Schreiber ensenyava alemany a estrangers, i en Iuri Frolov era un dels seus alumnes. En Iuri, després d'estudiar durant tres anys a la Universitat Tècnica de Txeliàbinsk, va anar-se'n d'intercanvi a Munic. La Martha solia pronunciar el nom de Iuri sense la i final, i la paraula Txeliàbinsk li era totalment impossible de pronunciar. En Iuri podria facilitar-li les coses i dir-se, per exemple, «Iura», però no ho va fer. Iuri és Iuri, així que preferia deixar-ho així de complicat. Malgrat tot, això no repercutia en les classes: l'alemanya Martha ja el coneixia, en Iuri, i això era l'important. Al cap i a la fi, per ensenyar alemany no calia pronunciar la paraula Txeliàbinsk.

Resulta que en Iuri havia estudiat alemany a l'escola, però quan va arribar a Munic no li van confirmar el nivell que tenia. Segons els sis nivells de l'escala de competències, van classificar el seu com a nul, cosa que el va ofendre i tot. Per altra banda, tenint en compte els resultats de la prova, li van assignar uns cursos semestrals, i, per tant, l'estada a Munic havia de ser més llarga. A ell ja li anava bé, perquè no tenia cap pressa per tornar a Txeliàbinsk.

Resulta que en Iuri havia estudiat alemany a l'escola, però quan va arribar a Munic no li van confirmar el nivell que tenia. Segons els sis nivells de l'escala de competències, van classificar el seu com a nul, cosa que el va ofendre i tot. Per altra banda, tenint en compte els resultats de la prova, li van assignar uns cursos semestrals, i, per tant, l'estada a Munic havia de ser més llarga. A ell ja li anava bé, perquè no tenia cap pressa per tornar a Txeliàbinsk.

Les classes eren de set hores al dia en total. Començaven amb una preparació de dos hores a l'aula multimèdia i, més tard, després de dinar, la Martha s'encarregava del grup. Demanava la feina que havien fet a casa i explicava el temari nou. Un dia, quan en Iuri va parlar, la Marta, sense immutar-se, li va dir: «La teva feina, Iuri, és desfer-te de l'accent rus».

Tot i que tenia poca experiència en ensenyament, la Martha sabia distingir molt bé els accents. Al final de la classe, per descansar una mica, en va representar alguns: l'anglès, el francès, l'italià, i el rus, és clar. Feia l'accent rus pronunciant una «p» al davant. Va imitar la pronunciació russa en la paraula alemanya sprechen (parlar), i després, la paraula espanyola corrida, i la veritat és que feia molta gràcia. «Shprrechen», grunyia la Martha, s'ho passava bé amb l'efecte que feia. «En alemany és shphekhen. No ha de sonar com un tro, sinó més suau, no tan fort com ho fan els francesos. Shpkhekhen. Torna-ho a dir, Iuri.» En Iuri ho va repetir. Tothom es va fer un tip de riure.

Les classes acabaven vora les vuit del vespre. Una part del grup anava a l'estació de metro més propera i, l'altra, com en Iuri, marxaven a casa amb bicicleta. Ell havia calculat quants viatges faria i havia decidit que els primers dies li seria més barat comprar una bicicleta de segona mà. Era més econòmic i saludable. A més a més, una part del trajecte del carril bici coincidia amb el de la Martha.

En realitat, tots dos camins podien coincidir del tot (la residència d'en Iuri no era gaire lluny de casa la Martha), però prop de l'arc de triomf en Iuri girava cap al Jardí Anglès: un parc molt gran que hi ha al centre de la ciutat. Ell creuava el parc fosc, en canvi, ella anava per un carrer molt il·luminat que rodejava el parc. La Martha més d'una vegada el va intentar convèncer per passar per allà, però ell no volia. «Però per tu que

és el que li falta a aquest carrer?» Li va preguntar. «Risc», va respondre en Iuri, mirant-la fixament als ulls. «Per als russos, Munic és una ciutat massa tranquil·la. Jo sempre necessito sentir el risc». Els ulls de Martha no expressaven res més que sorpresa.

JOCS FLORALS 2019

FACULTAT DE CIÈNCIES DE L'EDUCACIÓ
FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES
FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ

AMB EL SUPORT DE DINAMITZACIÓ COMUNITÀRIA

ABRIL 2019